சாந்தி யோகம்

யோகாசார்யா சுந்தரம்

(ஒன்பதாம் பதிப்பு - 1999)

ஆசிரியர்:
ஆனந்த ரகஸ்யம், யோக சிகிச்சை,
ராஜயோகம், வலிவும் வனப்பும், ஆரோக்கிய உணவு,
சூர்ய நமஸ்காரம், சந்த்யா காயத்ரி ஜெபயோகம்,
அன்னையின் திருவடி மலர்கள், கந்தன் புகழ்,
பரமாத்ம நாம சங்கீர்த்தன பஜனாவளி.

சாந்தியற்றவனுக்கு சுகமில்லை. சுகமில்லாதவனுக்கு வாழ்க்கை ஓர் நரகம். சாந்தி எங்கிருக்கிறது? எப்படிக் கிட்டும்? பற்ற எளிய வழியாது? இவ் வினாக்களுக்கு விடைகள், எளிய நடையில், ஹாஸ்யமாகவும், விறுவிறுப்பாகவும், படிப்போர் உள்ளம் சாந்தியில் நிலைக்கவும் இதில் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன. ஸ்ரீ ஸ்ரீ சிவப்ரகாச ஆனந்த கிரியாரின் சரித்திரத்தை முதல் பாகமாகக் கொண்டுள்ளது

THE YOGA PUBLISHING HOUSE,
" GIRI KRIPA " 462, CROSS - CUT ROAD,
COIMBATORE - 641 012.

(All Rights Reserved)

Rs: 100
(தபால் செலவு தனி)

கோவையில் புத்தகங்கள் கிடைக்கும் இடம்

GIRINATH AGENCIES (P) LTD .,
" GIRIKRIPA " 462, CROSS - CUT ROAD,
COIMBATORE - 641 012. PH: 235588, 235636
www.girinathyoga.com
E-mail: girinath@giasmd01.vsnl.net.in
E-mail: yph@girinathyoga.com, yph@eth.net

பதிப்பகத்தார் முன்னுரை

பெங்களூர் யோகாசார்யா சுந்தரம் அவர்கள் 70 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு ஸ்ரீ சுந்தர யோகசாலையைத் துவங்கி சுந்தர யோக சிகிச்சை மூலமாக ஆண், பெண் நோயாளிகளுக்கு சிகிச்சை அளித்துக் கொண்டிருந்தார். அன்னார் அவரது 94 வது வயதில் (26-12-1994) இயற்கை எய்தினார். அதன்பின் இந்த யோகசிகிச்சையை, அன்னாருடன் 1970-ம் ஆண்டு முதல் யோகாசார்யா அவர்களுக்கு பேருதவியாக இருந்த அன்னாரின் பேரன் திரு. விஸ்வநாதன் அவர்கள் யோகாச்சார்யா அவர்களின் முறைப்படியே ஆண், பெண், குழந்தை நோயாளிகளுக்கு யோகாச்சார்யா அளித்து வந்த விதமாகவே யோக சிகிச்சை அளித்து வந்தார். திரு. விஸ்வநாதன் அவர்களும் 1996-ம் ஆண்டு இயற்கை எய்திவிட்டார்.

அதன் பின் திரு. கிரிநாத் ஏ.ஆர். பாலகிருஷ்ணன் கோவை, அவர்கள் இத்தொண்டினை தான் சிரமேற்கொண்டு யோகாச்சார்யா அவர்களின் முறைப்படியே, கோவையில் தன் நேரடி மேற்பார்வையில் நடத்திக் கொண்டு வருகிறார்.

திரு. ஏ.ஆர். பாலகிருஷ்ணன், அவர்கள் 1950-ஆவது ஆண்டு முதல் யோகாச்சார்யா சுந்தரம் அவர்களின் சீடராக இருந்துகொண்டு சுந்தர யோகசிகிச்சை பரப்புவதும் யோகாச்சார்யா அவர்களுக்கு சேவை செய்வதும், அவர்களின் வெளியீடுகளை மிக நேர்த்தியான முறையில் செலவிட்டு புத்தகங்கள் ஒவ்வொன்றையும் உரிய சமயத்தில் அச்சிட்டு சிறந்த வகையில் வெளியிடவும் உறுதுணையாக இருந்து வருகிறார்.

யோகாச்சார்யா சுந்தரம் அவர்களின் கரங்களால் கோவையில் 29-5-1987 அன்று திறக்கப்பெற்ற கிரிநாத் யோகா சென்டர் என்ற ஸ்தாபனத்தை தொடங்கி பெங்களூரில் உள்ள சுந்தர யோக சிகிச்சை முறைப்படி இங்குள்ள ஆண், பெண் குழந்தை நோயாளிகளுக்கு மிக நல்ல முறையில் சிகிச்சை அளித்து வருகிறார்.

பெங்களூர் யோகா பப்ளிஷிங் ஹௌஸ் 70 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு யோகாச்சார்யா சுந்தரம் அவர்களால் தொடங்கி நிர்வாகித்து வந்த பெங்களூர் யோகா பப்ளிஷிங் ஹவுஸ் என்ற நிறுவனம் தற்போது திரு ஏ.ஆர். பாலகிருஷ்ணன், அவர்கள் தலைமையில் கோவையில் நடைபெற்று வருகிறது.

வாழையடி, வாழையாக அவர்களின் பணிகள் வளர்ந்து நாட்டில் எல்லா மக்களும் நோய் நொடிகள் நீங்கி ஆனந்தமாக வாழ யோகாச்சார்யா சுந்தரம் அவர்களின் ஆசியும், சிவப்பிரகாச ஆனந்தகிரி சுவாமிகள் கருணையும் துணை செய்யப் பிரார்த்தித்துக் கொள்கிறோம்.

பதிப்பகத்தார்

THE YOGA PUBLISHING HOUSE

"GIRI KRIPA" 462, Cross Cut Road,

Coimbatore - 641 012.

போன்: 91 - 0422 - 2235588, 5378491/94.

பொருள் அடக்கம்

சமர்ப்பணம் ... ... ண்
முகவுரை ... ... ண்ண்

முதல் பாகம்

சிவப்ரகாச ஆனந்தகிரியாரின் சரித்திரம் 1
கடிதங்களில் கொடுத்த உபதேசம் 31
பிதற்றல் 34

இரண்டாம் பாகம்

1. பழைய பெருமை பதவி கொடுக்குமா? 35
2 .சங்கல்ப நாசனம் - சாந்தி 40
3. சித்த சுத்தி சாந்தி 47
4 .பிராண ச்ருதி ப்ரமாணம் 50
5. சூக்ஷ்ம ப்ராணயாமம் 62
6. சந்தியாவந்தன ப்ராணயாமம் 76
7. திட்டமும் ஆராய்ச்சியும் 86
8. பிராணனும் மனமும் 91
9. சாந்தியும் மூளையும் 99
10. ஒழுக்கமும் சாந்தியும் 108
11. நாஸ்திகனுக்கு அல்ல சாந்தி 110
12. பிறப்பு இறப்பு மர்மம் 127
13. தன்னை அறிந்து நிற்றலே சாந்தி 135
14. வைராக்கியம் நிராபிமானம் 143
15. நிராபிமானம் 154
16. நிராசையே சாந்தி 165
17. சத்சங்கம் 172
18. விடு உலகை-பிடி சுகத்தை 182

முதல் பாகம்

ஸ்ரீ சிவப்ரகாச ஆனந்தகிரியாரின் சரித்திரம்

பக்தி நீ, பக்திக்கான பலனு நீ, பலவாச் சொல்லும்
சித்தி நீ, சித்தர் சித்தித் திறமு நீ, திறமோர் மோன
முக்தி நீ, முக்திக்கான முதலு நீ, முதன்மையான
புத்தி நீ, யெனக்கொன்றுண்டோ பூரணானந்த வாழ்வே!

(தாயுமானவர்)

கருணை வள்ளல்

எம்பெருமான் சத்குரு கும்பகோணத்தில் அவதரித்தார்! `எம்பெருமான்' என நினைக்கவே மதி அழிகிறது. அவர் அன்பின் வெள்ளத்தில் மனம் கரைகிறது! வரைவது எங்ஙனம்?

இனமல்ல; சுற்றமல்ல! தன தான்யத் தூண்டுதலுமல்ல! இப்பேரன்புப் பிரவாகம் எத்தகையதப்பா! விடுத்த கருணை அடுத்த படகாய்த் தாங்க, இதோ சம்சாரக் கடல் கடக்கலுற்றதே! அதோ தெரிகிறதே அக்கரை!

ஏ மகா புருஷா! சித்தர், பூர்ணயோகி, பவப் பிணியைப் புடம் செய்த பூமானே! என் கைம்மாறு எத்தனைப் பிறவிகள் இயற்றிடின், எனக்கிட்ட நின் நன்றிக் கடன் கரையுமோ?

எதை விட்டு எதைக் கூறுவது?

கைவல்யத்தைக் காதலாமலகமாய்க் கைக்கொண்டு கைலையைக் கடந்தவனே, எதைவிட்டு எதைக் கூறுவது? எப்**பா**வத்தை வர்ணிப்பது? ஏழைகளுக்கிரங்கி விம்மி விம்மி அழுததைப் பகருவதா? 'அஞ்ஞான இருளை ஒழிப்பேன்', என கர்ஜித்துத் தூளாக்கியதைக் கூறுவதோ? அகண்டானந்தத்தில் அமிழ்ந்து பித்தனாய், பேயனாய்; ஆடிச் சிரித்து அட்டகாசம் செய்ததை அறிவிப்பதோ? **பா**வகர்மாக்களால் பாரத நாட்டின் பல பிணிகளை ஒழிக்க வந்த உன் தேவ இரகசியங்களைப் பகருவதும் உண்டோ?

பெற்றோர்

கும்பகோணத்தில் பிறந்தாரென்றேன் விளம்பி வருஷம் (1899) வைகாசி மாதம் அந்தண மாத்வ குலத்துல் பிறவி. தந்தையின் பெயர் கிருஷ்ணராவ்,

தாய் சாவித்திரி அம்மாள். லக்ஷ்மிநரசிம்மன் என்று பெற்றோர் திருநாமம் இட்டார்கள். பெருத்த மிராசும் இவர் பிறக்குங்கால் கரைந்துவிட, வறுமையே பீடித்து நின்றது.

கிருஷ்ணனுடன் லீலை

பாலப்பருவம், எட்டு ஒன்பது வயதிருக்கும். தன்னுடன் விளையாடும் தனையர்களிலும் தான் தனிப்பட்டவன் என்றே தெரிந்தார். ஊரை விட்டகன்று நின்ற மரம் ஒன்று உண்டு. தினம் அங்கு செல்வார். "என் கண்ணன் வேணுகோபாலன், கோபிகை ரமணன், பாலகிருஷ்ணனாய்க் காத்திருப்பான். நானும் நாராயணனும் விளையாடுவது வழக்கம்! ?" என்பார். இவ்வின்பம் எப்பிறவிக்கு கிடைக்கும் இக்கலியில்! சிந்தியுங்கள் மக்களே!

பைராகி

பள்ளியில் சேர்க்கப்பட்டார். உதாசீனத்துடன் படிப்பும் நடந்து வந்தது. வீதியில் சென்ற லக்ஷ்மிநரசிம்மனை ஒரு நாள் வடதேசத்துப் பைராகி அழைத்தார். பாழடைந்த தனித்த இடத்திற்கு இட்டு சென்றார். ஈசனைக் கண்டு பரவசமடைந்தவன் போல் இருகரங்களையும் பற்றிக்கொண்டார்.

" ஐயனே, நீ சாதாரண மானிடச் சிறுவனல்ல. நீ பூரண யோகி! மஹா யோகத்திற்குப் பிறந்தவன்! இக வாழ்க்கையிலே இறங்கக்கூடியவனல்ல! என்னுடன் இப்பொழுதே வருவாய்! உன் நிலையை உடனே உணர்வாய்!" எனக்கூறித் தனதருகே இழுத்தான்.

தாடியையும் ஜடையையும், கண்களில் பொறி பறக்கும் பார்வையையும் கண்டு பையன் பயந்தான். மனை நோக்கி ஓடிவிட்டான்.

உபாத்தியாயர் தொழில்

பத்தாம் வகுப்பைப் பாஸ் செய்து, உபாத்தியாயர் தொழிலையும் பயின்று, கலாசாலையில் விதி வேகத்தால் உத்தியோகம் செய்தார். தந்தை இறந்தார். ஒரு வருஷத்திற்குப் பின் தொழிலையும் துறந்தார். வீட்டின் வறுமைத் தாண்டவம் சிறிதும் மனதைக் கலக்கவில்லை. உட்கார்ந்தார் விருப்பு, வெறுப்பு இரண்டுமற்ற வெட்டவெளிச் சித்தனாய்!

கேவல்ராம்

ஒரு நாள் ஒரு பொதுக்கூட்டத்திற்குள் புகுந்தார். பகவத்கீதையைப் பற்றி ஒருவர் பிரசங்கம் செய்து கொண்டிருந்தார். அவர் சித்த புருஷரென்று உணர்ந்தார். பின்னும் தன்னை "வா!" என்று சிறு வயதில் அழைத்த பைராகியும் இவர்தான் என்று நிச்சயமாயிற்று.

இம் மகான், கேவல்ராம் என்ற சித்த புருஷர். ஊருக்கு வெளியே சிஷ்யர்களுடன் தங்கியிருந்தார். இவரிடம் மயக்கு ஏற்பட்டது. திடீரென்று கூடாரத்தில் தோன்றின லக்ஷ்மிநரசிம்மன் வரவேற்கப்பட்டார். பல நாட்கள் சென்றன. இவ்விருவரும் பரஸ்பரம் சம்பாஷணை ஒன்றும் வைத்துக்கொள்ளவில்லை. " இங்கேயே இருக்கிறாயா? " என்று கேட்டதற்கு இவர், " என் தாய் பிழைத்திருக்க மாதம் ரூபாய் பத்து அவளுக்கு யாராவது கொடுத்து வந்தால் நான் இருப்பேன்!" என்றார், மகான் அப் பொறுப்பு தமதாக ஏற்றுக்கொண்டார். இது இன்றும் நிறைவேறி வருகிறது.

ஆச்ரம முடிவு

ஒரு நாள் கேவல்ராம் ஒழுங்காக நடந்து வரும் நம்மவரை அழைத்து என்ன உபதேசம் வேண்டும் என்று வினவினார். தமக்கு ஒன்றுமே தேவையில்லை என்ற பதில் கிடைத்தது.

பல நாட்கள் கழிந்தன. இருக்கும் ஸ்தலம், தனம், ஆச்ரமத்தை யெல்லாம் லக்ஷ்மி நரசிம்மனிடம் ஒப்புவித்து முடிந்த வரையில் நடத்த உத்தரவிட்டு கேவல்ராம் வட இந்தியா பிரயாணமானார்.

சிஷ்யர்கள் ஒவ்வொருவராக நகர்ந்தார்கள். பணம் தீர்ந்தது. ஆச்ரமும் கலைந்தது.

தபால் மூலம் உபதேசம்

கேவல்ராமிடமிருந்து ஒரு கார்டு (தபால் கடிதம்) வந்தது. அதில் "உனக்கு உபதேசிக்க நிச்சயித்த மந்திரத்தை இதில் எழுதியிருக்கிறேன் ஜபிக்கவும்" என்று தெரியப்படுத்தி, கீழே "ஓம் காளி" என்று குறித்திருந்தார்.

மாரி கோவில்

சீடர் கடிதத்தை வாங்கினார். ஒரு தரம் படித்தார், அலக்ஷியமாய் வீதியில் விட்டெறிந்தார். கிருஷ்ணனை இஷ்டமாய் அனுபவித்த தமக்கும் காளிக்கும் என்ன சம்பந்தமென்று தோன்றிற்று. ஸ்திரமின்றி சுற்றிக் கொண்டிருந்தார். ஊருக்கு வெளியே ஒரு மாரியம்மன் கோவில் உள்ளே செல்ல எண்ணம் உதித்தது.

கோவிலுள் கால் வைத்துச்சற்று நின்றதும் திடீரென்று புரியாத மாறுதல் தமக்குள் உதித்தது. நிமிஷத்திற்கு நிமிஷம் அதிகரித்து. கட்டுக்கடங்காமல் பூமி ஆகாயம் இடம் ஆள் குறிப்பெல்லாம் பறந்தன. மாரி, காளியானாள். காளி தோன்றினாள். அல்ல, பிடித்துக் கொண்டுவிட்டாள் ஆதி சக்தி, மகா காளி!

உள்ளத்தை ஊடுருவி நின்ருள்! மஹா உக்ரமாய் ஆவேச உருக்கொண்டு தாண்டவமாடிஞள். பிடித்தாட்டிஞள். எனதையனின் மனம் மறைந்தது. உடலே மறந்தார். மானம், அவமானம், தோஷம், குணம் எல்லாம் அகன்றன. காளிப்பித்தனுய், உடையற்று, காலமற்று, கல்லாயும் அமர்ந்தார். கேவல்ராம்! உன் சித்தி என்னே!

"ஓம் காளி!" என்றதை ஒரு முறை படித்து உதாசீனமாய் எறிந்ததற்கா இவ்வளவு கைமேல் பலன்? உன் மகிமை என்னே! எத்தகையை காருண்யம்!

உத்தம அதிகாரி

லக்ஷ்மிநரசிம்மா! என்ன பெயர்! உத்தம அதிகாரி! ஒரு தரம் அலட்சியமாய்ப் படித்ததற்கே எனதன்னே லோகமாதா பிரத்யக்ஷமாகிவிட்டாளே! அவளுக்கு நீ வாத்ஸல்யலோலன் போலும்!

முன்னர் பகவான் ராமகிஷ்ண பரமஹம்ஸர் அன்னேயுடன் ஷ்கூடிக்குலாவி விளேயாடி நின்ருர்! பின்னர் உனக்கு ஏற்பட்டதோ இந்நெருங்கிய பாக்கியம்!

இந்த ஆவேசத்தில் பல நாட்கள் திரிந்தார். நாள், நிலே கணக்கின்றி, அசைவற்று யோகத்திலும் ஆழ்ந்திருந்தார்.

தபசைத் தாங்காத உடல்

தபசின் வேகத்தை உடல் தாங்கவில்லே. காளியின் ஆவேசவெள்ளம் மெலிந்த மாமிசங்களேக் சீர் குலேத்தது. உடம்பெல்லாம் புண்கள் வெடித்து, சீ, ஜலம் வெளி வந்தன. குஷ்டம் தாக்கியது போல், தோல் விகார நிலே கொண்டது. துர்நாற்றம் உடையவனுக்கே சகிக்க முடியவில்லே; ஆட்கள் அணுகவே இயலாது.

தாயும் சந்தேகித்தாள்

சென்ற இடத்திலெல்லாம் துரத்தப்பட்டார். மனே சென்ருர், தாய்க்கே சகிக்க முடியவில்லே. வழி தப்பி ஸ்திரீ சகவாசத்தால் மகன் கேடுண்டானென்று மதித்தாள். என்ன அநியாயம்! மானிடர் மனது இத்தகையதே! ஈசனெருவனே உள்ளதை உள்ளபடி அறிவான்! வீட்டிலும் இடமின்றி வெளியேற நேரிட்டது. திடுக்கிட்டுத் தவித்தார். வழியில் அன்னேயின் கோவில் ஒன்று இருந்தது. நுழைந்தார். மனமுருகி, உடலே மறக்க, அன்னேயின் திருவடிகளேப் பற்றிற்று.

பிணி ஒழிந்தது

"ஏது மறியா உன் பாலகனுக்கும் இக்கதியோ? எக்குற்றமிழைத்தேன்

கருணை நிதியே? நின் பூவுலகில் இவனிருக்கவும் இடமில்லை போலும்! நாற்றமுற்ற இவ்வுடலை என் செய்வது?" என வேண்டினர். அன்னை மனமிரங்கி ஆதரித்தாள். " தபசின் தீவிரம் தாங்காது வந்ததே தீங்கு! மருந்தை அருந்து! சில நாட்களில் பிணி தீரும்!" என்று அபயம் கொடுத்து மறைந்தாள்.

இக் கட்டளைக்கிணங்க வைத்தியனும் கிடைத்தான். ஔஷதமும் உண்டு. உடலெல்லாமும் தேய்த்தார். ஒரு மாதத்தில் உடல் பழைய நிலை பெற்றது.

கட்டுக்கடங்காமல் அடிக்கும் இந்தச் சக்தியை கட்டுப்படுத்த நினைத்தார். அத்வைத ப்ரும்ம சாதனமே சரி என்று புலப்பட்டது. ஞான ஜோதியாகிப் பிரகாசிக்க நிச்சயித்தார். தகுந்த சற்குரு வேண்டும். இவரை எங்கென்று தேடிச் செல்வது?

சத்குரு சச்சிதானந்தர்

கும்பகோணத்தில் சச்சிதானந்தகிரி என்ற சந்நியாசி இருந்தார். பிக்ஷு பரமஹம்ஸ வைதிக சந்யாசம் பூண்டவர். கேவலம் யதியல்ல. தண்டகமண்டலம் கொண்டவர். வயதில் மிகுந்த கலையிலும் கரை கண்டிருந்தார். லக்ஷ்மிநரசிம்மன் இவரைக் குருவெனப் போற்றிச் சரணடைந்தார். உத்தம சிஷ்யன் என சந்யாசிக்கு உதித்திருக்க வேண்டும். தமது அத்வைதக் களஞ்சியத்தை இவருக்கு ஊட்ட வேண்டுமென நிச்சயித்தார்.

பரமஹம்ச சந்யாசம்

நம் பாரத நாடு நன்னாள் பெற்றது. அந்நாளன்று நம் மகான் பரமஹம்ச பிக்ஷு சந்யாசியானர். தண்டம் கமண்டலமும் கிடைத்தன. இகத்திலிறுத்திய இவர் பெயர் விலக, சிவப்ரகாச ஆனந்தகிரி எனத் திருநாமம் பெற்று உத்தமனாய் விளங்கினர். அப்பொழுது இவருக்கு 23 வயது ஆகியிருந்தது. குருவினிடம் படிப்பும் வாழ்க்கையும் விசித்திரமாக நடந்தன. பாடம் ஓதக் கால நிர்ணயம் கிடையாது. குருக் கிழவர் சித்தத்தில் நினைத்த காலமெல்லாம் படிக்கும் காலமே. ஒரே தரம்தான் சொல்வார். கருத்தை உணர்ந்து ஒப்புவிக்க வேண்டும். கேட்ட கேள்விகளுக்கு உடனே பதில் கிடைக்காது. திடீரென நடுநிசியில் எழுப்புவார். உட்கார வைத்து, இதோ பாடம்! என்பார். எங்கே ஒப்பி என அதட்டுவார். பல நாட்கள் பாடமே இராது.

பிக்ஷு தர்மம்

வாழ்க்கையிலோ பிக்ஷு தர்மம், பிராமணர்கள் வீடு புகுந்து "பவதி பிக்ஷாந் தேஹி!" என்று கூவ வேண்டும். கிடைக்கும் அன்னத்தைக் குருவிற்கு நிவேதனமாக அளித்து, மிகுந்ததை உண்பதே வழக்கம். குருவிற்குக் கோபம்

அடிக்கடி வரும். காரணமே இராது. உண்ணமாட்டேனென்று சதியடிப்பார். சிஷ்யனும் பட்டினியாகவே படுக்க நேரிடும். குருவின் வாயில் வசைமொழிகள் அலங்காரமாகவே வரும்.

சத்குரு தேவை

பார்ப்போருக்கு இந் நடத்தை கொடூரமாகத் தோன்றியது. " இக் கிழட்டுப் பேயிடம் நம் தேவுடு சுவாமிகள் அகப்பட்டு விழிக்கிறரே!" என்றும், இவரை விட்டு வேறெங்கும் சென்றல், அத்வைத வித்துக்கள் எத்தனேயோ கிடைக்குமே!" என்றும், சிவப்ரகாசருக்குப் போதித்து வந்தார். குரு தத்துவத்தை உலகோர் அறியார்ரென்று இளஞ் சந்யாசிக்கு நன்றகத் தெரியும். இக்கொடுமைகளுக்கெல்லாம் சலிப்பின்றி மிகுதியானல்தான் அனுக்ரகம் சித்திக்க வாழ்க்கை பயன்படுமென்று நிச்சயித்தார். மகான்களாயினும் மாயையில் பிறந்துவிட்டால் அகந்தை ஆட்டிவிடுமல்லவா? இவ்வகந்தையை அழிக்கும் நற்சாதமே உண்மை ஞானம் என்று அறிந்தார்.

குருவின் சோதனே வலுத்தது. ஒரு நாள் இவர் அட்டகாசம் பொறுமைப் பொக்கிஷத்தையும் காலி செய்து விட்டது.

சோதனே

அன்று நம் சுவாமிகள் பிக்ஷையெடுத்து வந்தார். குருநாதனுக்குப் பரிமாறி, பிக்ஷை செய்ய வேண்டினர். வேரைக் கண்ட பாம்புபோல் கிழவர் சீறினர். "அட பதரே! உனக்கென்ன திண்ணக்கம்! என் முகத்தில் விழிக்காதே என்று எத்தனே தடவை சொல்வது? உன் பிக்ஷை தேவையில்லே. தூரப் போடு! நில்லாதே என் முன்! உம்! ஓடு!! " என்றர் குரு. அஞ்சா நெஞ்சனய், பதட்டமின்றி நின்றிருந்தார் மஹான். மற்றும் வேண்டினர். பெரியாருக்கு கோபம் கரை புரண்டது. "நீ ஓடுகிறயா, தடியால் புடைக்கட்டுமா? நீ சீடனுமல்ல. நான் குருவுமல்ல, போ!, போ! இல்லேயேல் சபித்து விடுவேன்!" காரணமின்றி கொடும் சொல் மொழிந்தார்.

பார்த்தார், சிவப்ரகாசர் வேறு வழி ஒன்றையும் காணேம். திகைத்தார், திரும்பினர், வாசலில் இறங்கி வேகமாய் நடக்கலுற்றர்.

சிறிது தூரம் நடந்ததும் குருநாதனின் குரல் உரக்கக் கேட்டது. கோபத்துடனேயே துரத்திய சீடனேக் கூவி அழைத்தார், "வாடா வா, இங்கே வருகிறயா இல்லேயா?" என்று வார்த்தைகள் வந்தன.

அன்னவர் மனமும் குளிர்ந்தது, திரும்பி வேகமாய் வந்து உள் நுழைந்து

மரம் போல் நின்றார்.

"என்னடா, உன் திண்ணக்கம்! உம்! நான் போ என்றால் போய் விடுகிறதோ! அவ்வளவு அலட்சியமா! உட்காரு!" என்று அதட்டினார். சின்ன சுவாமிகளுக்கு உள்ளத்தில் புன்னகையும் வந்தது. இதற்கப்புறம் குருவின் கடின கண்டனங்கள் நின்று விட்டன. மூன்று வருஷங்கள் படித்தார். பிறக்கும்பொழுதே குருவிற்கு மிஞ்சிய சிஷ்யன். இவரிடம் கற்றதெல்லாம் சாஸ்திரமே: சமாதியும் சகஜ நிலையும் சுயமாகவே பிறவி பலத்தால் சிவப்ரசாகருக்கு சித்தித்திருந்தன.

குணாதிசயங்கள்

ஆண்டுதோறும் வியாச பூஜை நடத்தலுற்றார். சிஷ்ய கணங்கள் தேடி வந்தார்கள். அத்வைத தீரனாய் விளங்கும் சுவாமிகளை எதிர்த்து வாதித்து வென்றவரில்லை. அனுபவத்தில் மிகுந்த சித்த புருஷர். இவருக்கீடாக யாரும் இல்லை. எப்பொழுதும் துடிப்பான வார்த்தை! சுத்தமான கர்மா, "வழ வழா, கொழ கொழா" நடத்தை, சம்பாஷணை பிடிக்காது. சாஸ்திர ப்ரமாணம், வைதிக தர்மம் தவறவே மாட்டார். தவறினவர்களை தாட்சண்யமின்றிக் கண்டிப்பார். "வெட்டு ஒன்று, துண்டு இரண்டு" என்று சம்பாஷித்தும் நடந்தும் காண்பிப்பார். இத்தீரரைக் கண்டால் "மியா, கீயா!" ஏட்டுச் சுரக்காய் வேதாந்தப் புலி களுக்கெல்லாம் நடுக்கமே! கலையும் அனுபவமும் உட்புற தியாகங்களும் சம்பூர்ணமாய் வாய்ந்த இந்தப் பூர்ண யோகியை, யார்தான் எதிர்த்து மீளுவது?

குழந்தை உள்ளம்

உரக்கப் பேசுவார். படுகோபத்துடன் அடித்து விடுவார் போல் தோன்றும், அடுத்த நிமிஷம் குழந்தை போல கட கட வென்று சிரித்து விடுவார். மேகத்தை விலக்கிச் சூரியன் உதித்தது போல் நிலை மாறிவிடும். கண்டிக்கப்பட்டவன் கூட இந்தச் சாமியார் வேறே! எனத் திகைப்பான். குற்றத்தைத் தாட்சண்யமின்றி எடுத்துரைப்பார். ஆனால், சிறிது குணமிருப்பினும் மறுநிமிஷம் அதையே உயர்த்தி, தைரியமளித்து உய்யும் வழியைக் காண்பிப்பார். ஒரு நாள், ஒருவருடன் உரக்கக் கூவி விட்டுத் திடீரென நகைத்தார். "என்னைக் கண்டால், கரடி, புலி மாதிரி நினைக்கிறாய்!" என்று கூறி, பின் புன்சிரிப்புடன், "என் சப்தத்துக்கே பயப்படறவா, எப்படியப்பா அத்வைதத்தை அடைய முடியும்? அஞ்சாத தீரம் வேண்டுமே!" என்றார்.

குறை நீங்கும்

பக்தர்கள் இவர்களிடம் குறைகளைக் கூறவேண்டியது தான் தாமதம்; இவைகள் தாமக விலகுவதைக் கண்டிருக்கிறார்கள்.

தயாளு

கருணை வள்ளல்! தயாள நெஞ்சன்! சன்மார்க்க சம்ஸ்காரமுள்ள சாதகனுக்குச் சாப்பிடவும் சோறில்லையே! என்பார். கண்களில் உடனே நீர் பெருகிப் பொங்கும். குழந்தைபோல் தேம்பித்தேம்பி அழுவார்.

பக்தியில்

பக்தி பெருகும் பொழுது, காட்சி கண்கொள்ளாத உன்னதம் பெறும்: உடலும் உருவமும் கூடவா மாறித் தோன்றும்! தேஜஸ் மின்னும் உள்ளம் உருகும்: கல்லும் கரைந்துவிடுமோ எனத்தோன்றும்.

அத்வைதத்தில்

அத்வைத ஆராய்ச்சிப் பிரவாகத்தில் இறங்கிவிட்டாலோ வேதாந்த சிங்கமாய், கம்பீரமாய், புருஷோத்தமனாய்த் தோன்றுவார். "எதற்கும் எட்டா, எத்தகைய பொருளப்பா, இது?" என அயர்ந்து விடும்படியாக உருமாறி விடுவார். மற்ற எப்பாவமும் அப்பொழுது சற்றும் கலக்காது. ஈரேழு பதினான்கு லோகங்களும், அண்டசராசரங்களும் ஞானக்னியால் தகிக்கப்பட்ட சாம்பலாய்த் தோன்றும்படி செய்து விடுவார். ஒருநாள் கண்ட இக் காட்சியின் வேகம், பல நாள், "எதற்கு இந்தப் பொய்யுலகம்?" என்று சீடனைப் பிரமிக்கச் செய்யும்.

விளையாட்டு வேடிக்கை

பக்தர்களுடன், கொஞ்சி சிரித்து விளையாடும் காட்சி என்னே? கண்டிக்கப்பட்ட சிஷ்யனும், கடும் சொற்களை மறந்து, மல்லிகைப் பஞ்சணை போன்ற இவர் ஆதரிப்பில் மகிழ்ந்து விடுவான். இந்தச் சாமியாரை இனிமேல் பார்க்கிறதே இல்லை எனத்தீர்மானித்தவன், மறு விநாடியில், ஐயோ, இவரைப் பிரிந்து எப்படி வீடு செல்வேன்! என்று கலங்குவான்.

உடல் சித்திரம்

ஆஜானுபாஹு, தடித்த உடல், புது நிறம் வாய்ந்த பொன்மேனி முத்துப் பற்கள், ஊடுருவிப் பாயும் கண்கள், பரந்த முகம், விரிந்த நெற்றி, கடாக்ஷிக்கும் கால், பல நிறங்கள் பெறும் விழிகள், கம்பீர நடை, தட்டி எழுப்பும் தொனி. ஐயனே! உன்னையும் இழந்து உன் சரித்திரம் எழுதவோ பிறந்தேன்! வெட்கமின்றி என் கண்களில் நீர் சொரிகின்றது. கிடைத்தற்கரிய களி கிட்ட, கண்களுக்கு எட்டா நிலைக்குக் கொடுத்து விட்டுத் தவிக்கும் கொடுமையை யாரறிவார்?

பிரம்ம ஞானம் எதற்கு? உன்னுடன் இணைபிரியாதிருத்தல் போதும் எனத் தோன்றுகிறதே!

தர்ம கைங்கர்யம்

தனக்கு வரும் பாதகாணிக்கைகள் பல நாழிகைகள் கூடக் கைகளில் நிற்கா. ஏழைகளுக்கும், கலைக்கும், பாடசாலைக்கும், தர்மத்திற்கும் பறந்துவிடும். எத்தனை லட்சம் இவ்வாறு வந்து மறைந்தனவோ. யாரால் கணக்கிட முடியும்? மடம், மாடி கட்டித் தருகிறேன் என்றவரை யெல்லாம் புறக்கணித்தார்! திரிலோகமே மடம். அண்டாண்ட சராசர அதீதமே மாடி என்று இருந்துவிட்டார்.

ஜாதி வித்தியாசமின்றி பக்தர்கள் இவர் அன்பிற்குப் பாத்திரமானார்கள்.

மறைந்து நின்றார்

"என்னை பகிரங்கப்படுத்தாதே! பத்திரிகையில் போடாதே!" என்றல்லவோ அதட்டி வந்தார், சிறிது துண்டுப் பிரசுரம் ஏற்பட்டாலும் கோபித்துக் கண்டிப்பார். இவர் பார்வையில் பட்டவர்களெல்லாம் இகபரமிரண்டிலும் மேம்பட்டு நிற்கிறார்களே! ஏன் மறைந்து நின்றார்? யாரால் கூற முடியும்? இதுவும் ஒரு தேவ இரகசியம் போலும்!

ஞான நிர்மலம்

சரித்திரத்தை விட்ட இடத்தில் பிடிப்போம். சச்சிதானந்தரை விட்டு விலகினார். பின் இவர் நிலையை யாராலும் கண்டறிய முடியவில்லை. சாதாரண சுபாவம் சிறிது காலமே தெளிந்து நிற்கும். அவதூதராய்த் திரிவார். தஞ்சாவூரில் அடிக்கடி வசிப்பார். திருவையாற்றிற்கு 'ரோட்' டிலெல்லாம் ஜாலர் போட்டுக் கொண்டு அவதூதராய் நடந்து செல்வார். சாக்கடையில் உட்கார்ந்து விளையாடுவார். குப்பைத்தொட்டி அருகே காலத்தைக் கழிப்பார்.

திருக் கூத்து

உடுக்கை கையிலேந்தி, "குடு! குடு" வென்று அடித்து யுத்தக்கூச்சல் போட்டுத் திரிவார். பார்க்கப் பயங்கரமாக இருக்கும். தடுப்பதற்கோ கேட்பதற்கோ ஒருவரும் முன்வரமாட்டார்கள். பித்தனென்றார் பலர். பொய் வேஷனென்றார் சிலர். ஆசார ஹீனனென்று திட்டினார்கள். பிக்ஷை இல்லை என்று விரட்டினார்கள். குளத்தில் அடித்து தள்ளவும் சூழ்ச்சி செய்தார்கள். விரும்புவோர் யாரும் இல்லாமலும் திரிந்தார். "வா" என்று அழைப்போரின்றியும் விளங்கினார். ஸ்மசான ருத்ரன் போலும் ஹாஹா என்ற பயங்கர சப்தங்களுமிட்டு ஆரவாரித்து, கண்டவர் ஓடும்படி சண்ட மாருதம் போல் திரிந்தார்.

உடலைக் காத்த உன்னதத் தம்பதிகள்

இக்காலத்தில்தான் இவரை சேவை செய்து பயன் பெற உன்னத பக்த சீலர்களான ஒரு ப்ரும்ம குல கிருகஸ்தரும் அவர் மனைவியும் முன் வந்தார்கள். சுவாமிகளின் உடல் பின்வரும் பக்தர்களுக்காக பிழைத்தது. இவர்கள் வாத்ஸல்யம், பாதுகாப்பு இல்லையேல், உடல் மறந்த அகோர தாண்டவ தீவிர சக்தி வேகத்தில் கவனிப்பின்றி மடிந்திருக்கும். சிவப்ரகாசர் இவர்களை "அம்மா! அப்பா," என்றே பாவித்து அழைத்து இவர்களிடம் வெகு காலம் வாழ்ந்தார். இவர்களிடம் பக்தியின் தீவிரபிரகாசம் இருந்திரா விட்டால் மகா புருஷரின் அட்டகாசமும், கூத்தும், கண்கொள்ளா நிலைகளும், பொருள் நஷ்டமும், உடல் வாட்டமும் அவரை நிராகரிக்கச் செய்திருக்கும்.

இப் புனித தம்பதிகளுக்கு நானும் என் நமஸ்காரத்தைத் தாழ்மையுடன் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். இவர்கள் பெங்களூருக்குக் குடி புகாவிட்டால் எனதய்யன், மெய்யன் இங்கு வரச்சமயம் உண்டாகியிருக்குமோ?

விதிபோல், காக்க வந்தவர் காட்சி அளித்தே தீருவார் என்ற வேதாந்த முடிவை என் நன்றி பெருகிய மனம் தற்சமயம் ருசிக்கவில்லை. இப்பக்தரின் பெயர் ஸ்ரீ ராமய்யர்? இவர் சதியே யோகாம்பாள்.

இவர்கள் வீட்டில், சுவாமிகள் செய்த லீலைகளில் ஒன்றை மட்டும் கூறுவோம்.

"பா"வ கர்மா லீலை

தம்பதிகள் இருவரும் வெளியே சென்றிருந்தனர். சுவாமிகள் வீட்டில் தங்கியிருந்தார். வேலையை முடித்துத் திரும்பினார்கள். வீட்டைச் சுற்றிக் கூட்டம், அக்கம் பக்கமுள்ளவர் எல்லாம் எதிரழைத்து இவர்களிடம் கூக்குரலிட்டார்கள்.

ஐயோ இந்தப் பைத்தியச் சாமியை உள்ளே சேர்க்காதே என்று சொன்னோமே. உங்கள் அறையில் யானை புகுந்து நிர்த்தூளி செய்வது போல சத்தம்! என்ன போச்சோ, என்ன இருக்கோ? என்றார்கள்.

நன்றாருக்கு யுத்தம்!

அவர்கள் மெள்ள உள்ளே நுழைந்தனர். கண்டகாட்சி விநோதமாகவே இருந்தது. வெகுவேலை செய்து களைத்தவர் போல் ஸ்வாமிகள் அறை மத்தியில் நின்று கொண்டிருந்தார், இவரைச் சுற்றிலும் தரைமேல் வீட்டு சாமான்களெல்லாம் அல்லோல கல்லோலமாக உடைபட்டுச் சிதறிக்கிடந்தன. ஷெல்புகளெல்லாம்

காலி. அடுப்பங்கரை நிர்த்தூளி, அரிசி, பருப்பு, பொடி எல்லாம் விழவேண்டிய இடம் பாக்கியில்லை. திகைத்து நின்றூர்கள் சதிபதிகள். நம் மகான் விழித்து நின்றூர். அம்மா கோபிப்பாளோ என்ற பயம் குழந்தைக்கு வர ஆரம்பித்தது. அன்னை படபடப்பாய், இதென்ன அதிசயம்! என்ன செஞ்சீங்கோ? என்றுள்.

இல்லே கொஞ்சம் யுத்தம் நடந்தது! என்று பாலகிருஷ்ணன் யசோதைக்குப் பயந்து பேசுவதுபோல், ஈனத் தொனியில் பதிலளித்தார்.

நன்ஞருக்கு யுத்தம், சமையலறையிலே! என்று கூறிவிட்டு இப்பொறுமை பூஷணம், பக்தியில் சிறந்த அன்னை, ஒழுங்கு செய்ய ஆரம்பித்தாள்

"காப்பி அம்மா"

சிவப்ரகாசர் மெள்ள மெள்ள, அன்னையை நெருங்கி, "அம்மா! அம்மா! பசிக்கிறது! கொஞ்சம் காப்பி போட்டுக் கொடு!" என்று கெஞ்சிக் கொஞ்சினுர். இதைக் கேட்டதும் கோபம் பறக்க, அன்னை வெளியே காட்டிக் கொள்ளாமல் "எல்லாம்தான் கொட்டிக் கவுத்திருக்கே!" என்று கடிந்தாள்.

சற்றும் பின்னடையாமல் குழந்தை சுபாவமுடைய இந்த ஞான ஒளி இல்லே, "அம்மா! கொஞ்சம் காப்பி பொடி மட்டும் தனியா, அதோ வச்சிருக்கேன்!" என்றுரே பார்க்கலாம்!

கூடச் சிரித்தார்

கோபம் பறந்தது. இவர்களுக்குச் சிரிப்பு அடக்க முடியவில்லை. "பக்!" என்று சிரிக்க ஆரம்பித்தார்கள். சற்றும் தயங்காமல் பெரியாரும் கூடவே சிரிக்கலானுர். என்ன லீலை, என்ன விஞேதம்! யாரறிய முடியும் காரணங்களை? பின் வந்த உலக யுத்தக் குறியோ!

இம் மகானுபாவரின் சரித்திரத்தை வரைந்து முடியாது. சரித்திரச் சுருக்கம் எதிர்பாராமல் கொஞ்சம் நீண்டுவிட்டது. ஆகையினுல் பல வருஷங்களைத் தாண்டி விடுவோம். கடைசி சில வருஷங்களைக் கவனிப்போம்.

ஸ்ரீ ராமய்யர் பெங்களூர் வருதல்

ஸ்ரீ ராமய்யர், சர்க்கார் உத்தியோகத்திலிருந்து பென்ஷனுனுர். தமது மனைவியுடன் பெங்களூரில் வாசம் செய்வதாகத் தீர்மானித்தார்: அவர்கள் குமாரனுக்கும், இங்கே கல்யாணமும் உத்தியோகமும் ஏற்பட்டன. ஆனுல் ஆனந்தகிரியார் இங்கு வருவதற்குக் காரணம் வேண்டுமென்றே தம்பதிகளை இந்த மூலைக்கு ஒதுக்கினுர் என்பதில் ஐயமில்லை. இதற்கு ஒரு ஆதாரமும் கூற முடியும். சுவாமிகள் மகாசமாதி ஆன அந்த ஒரு வருஷத்திற்குள்ளேயே,

வீட்டைக் காலி செய்து தங்கள் சொந்த இருப்பிடமான சென்னைக்கு சென்றிருக்கிறார்கள். பெங்களூரில் கடைசியாகச் செய்த இம் மகா புருஷரின் உன்னத ஒப்பற்ற லீலைகளின் ஞாபகம் இங்கிருந்தால் தாங்க முடியாதென்று சென்றுவிட்டார்கள் போலும்!

முதல் தடவை

1940 ஆம் வருஷம் நம் மஹான் பெங்களூர் சென்றதாகத் தெரிகிறது. அப்பொழுது ஜனங்களுடன் கலக்கவில்லை. தான் பிடிக்க வேண்டிய பட்சிகளுக்கு வலைவீசித் துப்பறிய வந்திருக்கக்கூடும்.

பக்தர்களுக்கு முதல் காட்சி

1940 ம் வருஷம் திரும்பவும் ராமய்யர் வீட்டிற்கு வந்தார். இதே தெருவில் "அனந்த மடம்" என்று ஒன்றிருக்கிறது. அங்கே சிரேஷ்ட பக்தரான ஒரு அபூர்வ ஆத்மா, ஹரிஹரானந்த ஸ்வாமிகள் என்ற நாமத்துடன் வைராக்கிய ஸ்திதியில் வசித்து வருகிறார். எனக்கும் நல்ல நட்பு. கோர்ட்டு வேலையை முடித்து மத்தியானம் நிஷ்டைக்காக இந்த மடத்திற்கு வந்து சில மணி நேரம் ஏகாந்தத்திலிருந்து செல்வது வழக்கம். என்னைப் போன்ற வக்கீல் நரஸிம்ம ராவ் நாயுடு என்பவரும் ஹரிஹரானந்தரிடம் மிகவும் நட்புக் கொண்டவர்.

வீசினார் கண்ணிகளை

இதையெல்லாம் தம்யோகத்தால் அறிந்த நம் மஹானுபாவர் இப்பறவைகள் வரும் இடமான இந்த மடத்தில் தன் கண்ணிகளை வீசலுற்றார். ஒருநாள் இங்கு புகுந்தார். நாராயணா என்னும் பொழுதே விருத்திலயமாவதைக் கண்ட ஹரிஹரானந்தர், இம் மகா புருஷரை வரவேற்று, உபசரித்து, மடத்தில் அமர்த்தி எங்களுக்காக கோர்ட்டிற்கும் வீட்டிற்கும் தகவல் கொடுத்தனுப்பி விட்டார். சற்றும் தாமதமின்றி மடத்திற்குச் சென்றேன், அங்கு பல சன்யாசிகள் இருந்தார்கள். இதில் எவர் நம் ஆசாமியென்று விசாரிக்க இஷ்டமில்லை. எல்லோரையும் பார்த்து ஒருவரையும் மனம் அங்கீகரிக்காமல் கூடத்து மத்தியிலமர்ந்திருந்த ஒரு உருவத்தினிடம் சென்றது. அதைப் பார்த்ததும் பார்வை அங்கேயே ஊன்றிற்று. ஏதோ சாந்தியெல்லாம் உருவாய்த் திரண்டு கைலையங்கிரியானே அசலாய் வந்து உட்கார்ந்திருப்பதைப் போல் புலப்பட்டது. அவருக்கே தண்டனிட்டேன். அவரே **சிவப்ரகாசர்.**

முதல் பிரசங்கம்

அனுஷ்டானம் முடித்து அன்று மாலை அங்கேயே தங்கினேன். பக்தர்கள் அநேகர் கூடினார்கள். தேனீக்கள் போல் எப்படியோ சேர்ந்து விட்டார்கள். சுவாமிகள் ஆவேசத்துடன் பேசலுற்றார்.

அப்பொழுதே என் வாழ்க்கையில் முதல்தரம் கண்கொள்ளா ஆனந்தக் காட்சியைக் கண்டேன். கண்ணை மூடிக்கொண்டு கேட்டால் பேசுவது விவேகானந்தரோ என்று சந்தேகிக்க வேண்டியிருந்தது. அதே வாக்கு, அதே உத்தண்டம்: அதே சாஸ்திர ப்ரமாணத் தீவிரம்! அதே அபிப்பிராயங்கள்; சண்ட ப்ரசண்டமான வார்த்தைகள் வந்தன. பிரமித்தேன், அவர் கண்களைப் பார்த்தேன். தன் பேச்சின் உருக்கம் தனக்கே ஆற்றமல், விருத்திகள் மறைய, கண்களில் நீர் தாரை பெருக மடமடவென்று சிரித்தும் அழுதும் தோன்றினர்! **பாவ** சமாதியின் வேகம் மனதைக் கொள்ளைக் கொண்டது, மனம், "இவர் விவேகானந்தரில்லை; இவர் நமது இஷ்ட தெய்வம். ஸ்ரீ இராமகிருஷ்ண பரமஹம்ஸர்தான்! நம் பிரார்த்தனைக்கிணங்கி சற்று உருமாறி வந்து அமர்ந்திருக்கிறர்!" என்று நினைக்கச் செய்தது.

பக்தர்கள் பின் தொடர

இவருடன் பல தடவைகள் சந்திப்பு, சம்பாஷணை, ஸ்பர்சம் ஏற்பட்டன. பலவித அந்தஸ்திலுள்ள பக்தர்கள் வந்து சூழ்ந்து கொண்டார்கள். வேண்டிய வரங்களைப் பெற்றுர்கள். பின்தொடர்ந்தார்கள். சென்ற இடமெல்லாம் இவரைக்காணவும், இவர் **பா**வ சமாதியை அனுபவிக்கவும், அனுகிரகத்தையும் உபதேசத்தையும் பெறவும் தத்தம் தொழிலையும் விட்டுத் திரியலானுர். இவைகளெல்லாம் அந்த ஒரே பேட்டியில் நடந்தவைகளல்ல. பல தடவைகள் பெங்களூர் வந்து சென்ற காலங்களில் நடந்த சம்பவங்கள்.

ருத்ர அம்சம் மறைந்தது

இவரிடம் தென் தேசத்தில் பிரபலமாய் வெளித் தோன்றிய, ருத்ர அம்சம் முற்றிலும் மறைந்து விட்டது. சாந்த ஸ்வரூபனுய், பக்த ரசபாவராய், அபய ப்ரதானராய் ஜ்வலித்தார். இவரை இங்கு வரவழைக்க, பழைய கூத்துக்களை நினைந்து தயங்கிய ஸ்ரீ ராமய்யரும் ஆச்சரிய மடைந்தார். பார்த்தவர்கள் சகலரையும் மயக்கித் தம்மிடம் இழுத்து, கரை சேர்க்க மகாவிஷ்ணு மோகனுங்கனுக மாறிவிட்டாரோ என்று திகைத்தார்.

சாதனை பிரதானம்

முதல் இரண்டு மூன்றுதரம் வந்ததில் வேறு பக்தர்களிடம் அதிகம் நெருங்கிப் பழகி வந்தார். நானும் சாதனையையே பிரதானமாகக் கொண்டு நின்றேன். இவரைப் பார்க்கப் பல இடங்களுக்குத் திரிவதில்லை. காலமும் கிடைக்காமலிருந்தது. அவர்களை எல்லாம் "சொக்குப் பொடி" போட்டுப் பிறகே தம் மயக்கத்தைக் கடைசியாக எனக்கு அளிக்கச் சேகரித்து வைத்திருந்தார் போலும்!

மத்தியில் ஒரு முக்கிய சம்பவம் நடந்தது. முதன் முதலாக இவர் பாத தூளி எனது கிருகத்தில் விழ, பிக்ஷை அளித்தோம்.

இந்தியாவின் முக்தி நிலை

காலையில் வீட்டினுள் திருவடிகளை வைத்தார். படி ஏறியதும் சுய நிலை மாறிவிட்டது கண்களில் நீர் பெருக **பா**வ சமாதியில் அறியக்கூடா நிலையிலிருந்து பேசலுற்றார். ஆங்கிலத்தில் (I have granted the spiritual salvation of India today! இந்தியாவின் முக்தி நிலையை இன்றே அளித்தேன்) என்று மூன்றுதரம் மொழிந்தார். இது உன்..........என்று மறுபடியும் ஆங்கிலத்தில் சொன்னார். அந்த அறையில் நான் ஒருவனே இருந்தேன். இதன் முழு அர்த்தம் என்ன? எந்த தேவ ரகசியம், இதன் மூலம் மானிடருக்கு அளிக்கப்பட்டதோ?

ஓயா மொழிப் பிரவாகம்

பிக்ஷை நடந்த மத்தியானத்திலிருந்து பக்தர்கள் சேர ஆரம்பித்தார்கள். இவர் இங்கிருப்பதை எவ்வாறோ அறிந்தார்கள். சுவாமிகளும் கூடத்தில் உட்கார்ந்து ஆங்கிலத்தில் சண்ட மாருத தீவிரத்துடன் பேச ஆரம்பித்தவர் இரவு ஒன்பது மணியாகியும் நிறுத்தவில்லை. வந்தவர்கள் வெளிச் செல்லவுமில்லை. புதியதாய் வருபவர்களும் ஓயவில்லை. எட்டு மணி நேரம் விடாது பொழிந்திருக்கிறார் மகான். இடையே அட்டகாசச் சிரிப்பும் ஆனந்தக் கண்ணீரும் பொங்கி நின்றன.

வந்த யமன்

இரவு 11 மணிக்கு சயனித்தார். அவர் அருகே பூமியில் நானும் படுத்திருந்தேன். இரவு 1-30 மணி இருக்கும். நாகலெட்சுமி (இல்லாள்) மெதுவாகக் கூப்பிட்டாள். நடு நிசியிலிருந்து ஆண் குழந்தைகளெல்லாம் வாந்தியும் பேதியுமாகக் கழித்துக் கொண்டிருந்தன என்று கவலையாகக் கூறினாள். படுக்கயறைத் தலைப் பக்கமெல்லாம் வாந்தி செய்யச் சில சென்றன. நிற்கும்பொழுதே எனக்கும் தலை சுற்றி, வாந்தி. வயிற்றையும் வலித்தது. இரண்டு தடவை வாந்தி பேதியாயிற்று.

உணவில் விஷ ஜந்துக்கள் விழுந்து விட்டனவோ என ஆலோசித்தோம். சுவாமிகளுக்கும் அவருடன் வந்த நான்கு சிஷ்யர்களுக்கும், மற்ற வீட்டிலுள்ளவருக்கும் ஒன்றும் ஆகவில்லை. சௌகரியமாகவே இருந்தார்கள். பெண் குழந்தைகளுக்கும் உபாதி ஒன்றுமில்லை. மெள்ள சுவாமிகளிடம் சென்றேன். அவர் விழித்துக் கொண்டு கட்டில் மேல் உட்கார்ந்திருந்தார்.

விஷயத்தைச் சொன்னேன். அதற்குள் பெரிய பையனுக்கு அதிகமாகி விட்டது. பல தடவைகள் பேதியாக, நடக்கச் சக்தியின்றித் தள்ளாட, அப்படியே தூக்கி வாசலுக்குச் சென்றேன். நீர் மலம் அளவு கடந்து கழிந்தது. எழுந்திருக்கச் சக்தியற்றவனானன். தூக்கிப் படுக்கையறை கொண்டு வந்தேன்.

ஈன ஸ்வரத்துடன் தாய் மடியில் தலை வைத்துப் படுக்க ஆசைப்பட்டான். தாய் மடியில் தலை வைத்துக் கீழே போட, "ஏதோ செய்கிறதே" என்று கூவிக் கண்களை மூடிக் கொண்டான். கால்கள் நீண்டன. நாடி ஒடுங்கலுற்றது. மேல் ஸ்வாசமாக சிரமத்துடன் வரத் தொடங்கியது.

என் மனம் கல்லாய் நின்றது. மடியில் படுத்த மகனின் நிலையைக் கண்டவள் மனம் எவ்வாறிருந்ததோ!

விபூதி போட

"ஸ்வாமிகளை விபூதி போடச் சொல்லுங்களேன்!" என்றாள் நாகலெட்சுமி. "எங்கே விபூதி?" என்றார் பெரியாரும், பூஜை அறைக்குச் சென்றார், விபூதி கொண்டு வந்தார். மயக்கமாய் விழுந்த தனயனுக்கு முதலாக விபூதி போட்டார். பின் கட்டிலிலுட்கார்ந்து, "இன்று ரொம்பக் கூட்டம். நம் வீட்டுக் குழந்தைகளை எல்லாம் யார் என்று பார்க்கவில்லையே என நினைத்தேன் என்றார்!"

"இப்பொழுது நன்றாகப் பாருங்கள்!" என்று சொன்னேன். ஒவ்வொருவராக நமஸ்கரித்துப் பிரசாதம் பெற்றுப் படுக்கைக்குச் செல்லவும் மணியும் மூன்று அடித்தது.

ஓடிவிட்டான்

"அசுர வேளை போய்விட்டது. தெய்வ வேளை வந்து விட்டது. பயப்படாதே, படுத்துக்கொள், அம்மா!" என்று தைரியம் சொல்லி அனுப்பி விட்டார்.

காலையில் குழந்தைகள் எழுந்தார்கள். ஏதும் அறியாதவர்கள் போல விழித்தார்கள். அல்ப ஆகாரம் கொண்டு மூன்று மைல் தூரத்திலுள்ள கலாசாலைக்கு நடந்தும் சென்றார்கள்.

வீடும், இரவில் யமபடாக்கள் எட்டிப் பார்த்ததாகத் தோன்றவில்லை.

அன்று பக்தர்கள் மனைக்குச் சென்ற மகான் இரவில் நடந்த கூத்தைக்

கூறி, பாழய்ப் போற சாமியாருக்கு பிக்ஷை போட்டேன், "பிள்ளை குட்டி போயிடுத்து" என்று சொல்லிடப் போறுளே, நாராயணு எனத் தவிச்சுக் கொண்டிருந்தேன் என்ருராம்.

சரச சல்லாபம்

உருக்கமான இரு சம்பவங்கள். முதல் பிக்ஷை கழிந்த பிறகு ஸ்வாமிகள் அநேக தடவைகள் வீட்டிற்கு வந்திருக்கிறுர். சில சமயங்களில் சிற்றுண்டியோ, போஜனமோ எடுத்துக் கொள்வது வழக்கம்.

அண்ணு அம்மாவாஞர்!

ஒரு நாள் சாயங்காலம் நாலரை மணி இருக்கும், வாசலிலிருந்து ஸ்வாமிகள் வந்து விட்டார்! என்ற கூச்சல் கேட்டது. வரவு சந்தோஷத்தையே கொடுத்தது. என் நிலே மட்டும் ஒரு மாதிரியாக இருந்தது. அண்ணுவாக அதிகாரம் செய்வது போய், அம்மாவாக அமைய நேரிட்டது!

அன்று வீட்டு எஜமானி வீட்டிற்கு விலக்கம். மூன்று நாள் விடுமுறையிலி ருந்தாள்! "ஆரோக்கிய உணவு" காட்டுரைகளைப் படித்தவர்கள் இந்த ஆசாமி நல்ல சமையல்காரன் என்றும் ஊகித்திருப்பார்கள்.

அடை டிபன்

பெரியவாள் வரும்பொழுது சமையலறையில் இருந்தேன். டிபன் செய்து போடக் குழந்தைகள் தின்றுகொண்டிருந்தன. டிபனுக்கு அடை. நேராக சமையலறைக்குள் வந்து புன்சிரிப்புடன் நின்றுர். ஒரு முக்காலி மேல் அமர்த்தினேன்.

"நீ இன்னிக்கு அம்மாவாக்கும்!" என்றுர்.

சுவாமிகளுக்கு இந்த அடையைக் கொடுக்க வேண்டுமென்பது ஆசை. அவருக்குக் கொடுக்க சங்கோசம். "வைதிக பரமஹம்ஸ சந்யாசியாச்சே. ஏழைக்கு இரங்குவாரோ?" என்று தோன்றியது.

மெதுவாக கொஞ்சம் அடை சாப்பிடலாமா? என்றேன்.

" சின்னதாகத் தட்டிக் கொடேன், ஒன்று" என்றுர்.

சந்தோஷத்தை அடக்கிக் கொண்டேன். மாவில் தேங்காய், தயிர்க்கட்டி

எல்லாம் சேர்த்தேன். குஷியாக, சட்டியில் அடை லேசாகத் தட்டப்பட்டது, ஐந்து குழிகள் செய்யவே அவைகளில் நல்ல எண்ணெயும் ஆனந்தமாகத் தாண்டவமாடிற்று. யார் யார் வயிற்றிலோ போகும் எண்ணெய்க்கும், இந்த மகான் வயிற்றில் செல்லப் போகிறோமென்று சந்தோஷம் போலும்! தான் புசித்தது மின்றிக் கூட வந்திருந்த அட்வகேட் நரசிம்ம ராவ் நாயுடு அவர்களுக்கும் "சாம்பிள்" கொடுத்தார்.

வத்தக் குழம்பு சாமான்யமா

இந்த அட்வகேட் கிருஹத்திற்கே, இன்னொரு நாள் சிஷ்யர்களுடன் விஜயம் செய்திருந்தார். இரவில் நாழிகை அதிகமாகி விட்டதால் நம் வீட்டில் தங்க ஏற்பாடாயிற்று. திடீரென வீட்டில் இச் சம்பவத்தை தெரிவித்தேன். நாகலெட்சுக்குக் கொஞ்சம் கோபமே வந்தது. பெரியவர்களுக்குத் தகுந்த சாப்பாடு செய்து உபசாரம் செய்யக் காலமில்லையே என்ற வருத்தம். என் பின் சுவாமிகளே வந்து விட்டார். கூடத்தில் நிற்கவில்லை, சமையலறைக்குள் பேசிக் கொண்டே நுழைந்தார்.

"அம்மா என்ன பண்ணிருக்கே?" என்று கேட்டார்.

வத்தக் குழம்புதான் வச்சிருக்கேன்! எனக்கு முன்னமையே தெரியாது!' என்று ஈனஸ்வரத்தில் பதிலளித்தார்.

"என்ன அப்படிச் சொல்றே! வத்தல் குழம்பு என்ன சாமான்யமா? எனக்கு ரொம்ப பிரியமாச்சே!" என்று தைரியம் சொன்னார்.

சிஷ்யர்களுக்குப் போடுமுன் ஸ்வாமிகளுக்கு வத்தல் குழம்பு சாதம் அளிக்க வேண்டுமென்ற ஆசை. இரவில் போஜனம் செய்வதில்லை என்று தெரியும், கேட்பதற்குத் தயக்கம். அவள் என்னை தூண்டுகிறாள். நான் அவளையே கேட்கச் சொன்னேன்.

சப்தம் மகா புருஷருக்கு எட்டியது.
"என்ன யோசனை நடக்கிறது என்றார்?"

"கொஞ்சம் வத்தக் குழம்பு சாதம் சாப்பிட வேண்டுமென்ற பிரார்த்தனை" என்றேன்.

"இவ்வளவுதானா, கொண்டாயேன்! ஒரு கவளம் சாப்பிட்டாப் போச்சு," என்று என்னப்பன் அருளிச் செய்தார்.

எங்கள் குதூகலத்திற்குக் கேட்பானேன்?

விதுரர் வீட்டில் கிருஷ்ணன்

துவாபர யுகத்தில் அசட்டுக் கிருஷ்ண பரமாத்மா செய்த லீலே ஞாபகத்திற்கு வருகிறது. துரியோதனுதிகளின் மாட மாளிகை, பஞ்ச பட்சண உணவை விட்டார். நேராக விதுரருடைய வீட்டிற்கு வந்து, பக்தனின் மனேவி, ப்ரேமை ரசத்தில் உடலேயும் மறந்து வாழைப்பழத்தின் தோலேக் கொடுத்துச் சதையைக் கீழே போட, பரந்தாமன் அமிர்தத்திற்கும் இனிப்பாக ருசித்து மெய் மறந்து அன்பு வெள்ளத்தில் அழுந்திக் கிடந்தாரல்லவா? இந்த அசட்டு ஆள் நம் சுவாமிகளிடம் குடியேறியிருந்திருக்க வேண்டுமென்று தோன்றுகிறது.

ஜீவனும் கடவுளும்

சிவப்ரகாசருடைய குரு சச்சிதானந்தரின் ஆராதனே பெங்களூரில் அட்வகேட் ஸ்ரீ நரசய்யா கிருஹத்தில் நடந்தது. வழக்கம் போல் ஸ்வாமிகள் ஈச்வர சாட்சாத்காரத்தைப் பற்றி மெய்மறந்து ஆவேசமாய்ப் பேசி வந்தார். மத்தியில் கிருஷ்ணன் ஒருவனே ஆண் பிள்ளே. மற்ற ஜீவர்களெல்லாம் பெண்களென்று ஐதிகம் என விளக்கினுர். இதைக்கொண்டே சாட்சாத்காரம் கிட்டும் வரைக்கும், ஜீவன் ஆணுனுலும், பெண்ணென்றே மதிக்கப்படுவானென்று கூறினுர்.

நானும் ஒரு பெண்ணே!

சாயங்காலமாயிற்று, வெளியில் வீடு செல்லக் கார் நின்றிருந்தது. பக்தர்கள் வீட்டுச் சகோதரிகளும் என்னுடன் வர வேண்டியிருந்தது. வேடிக்கையாக உட்சென்று, எல்லோரும் வாருங்கள் யோசனே செய்ய வேண்டாம்! "நானும் ஒரு பெண்தானே! கடவுளேப் பார்க்கவில்லே யல்லவா?" என்றேன்.

நீ அதிகாரி

மகான் உள்ளே இருந்தார். இவர் நினேவு எனக்கு அப்பொழுது இருக்கவில்லே. நான் சொல்லியது இவர் காதிலும் விழுந்தது. கம்பீர த்வனியில் உள்ளிருந்து " No Sir! You are not a mere Jiva! You are an Adhikari, an officer of the Lord! " (அதாவது இல்லே; நீ வெறும் ஜீவனல்ல! நீ ஒரு அதிகாரி, கடவுளின் பெரிய உத்தியோகஸ்தன்) என்று தவடையிலறைந்த மாதிரியாக பதிலுரைத்தார்.

முக்கிய பக்தர்கள்

பெங்களூரிலிருக்கும் பொழுது பக்தர்கள் கிருஹத்தில் வசிப்பார். ஸ்ரீமான் அனந்தமூர்த்தி மாஜிஸ்ட்ரேட்: ஸ்ரீ மான் நரசய்யா அட்வகேட்: ஸ்ரீமான்

நரசிம்மராவ் நாயுடு அட்வகேட் இவர்கள் வீடுகளில் அதிக காலம் தங்கியிருந்திருக்கிறர். இங்கிருந்து பக்தர்கள் அழைத்துச் சென்று பிக்ஷையளிப்பது வழக்கம்.

ஏழையை அடிமையாக்கியது

பல விசித்திர சம்பவங்களை இங்கு சொல்ல இடமில்லை. கடைசியாக பெங்களூருக்கு ஜூலை மாதம் 1942-ல் வந்தார். கடைசி வியாச பூஜையும் இங்குதான் செய்தார். இந்த ஏழையை முற்றிலும் ஆட்கொண்டு அடிமையாக்கியதும் அப்பொழுதே.

கடைசி வியாச பூஜை

பெங்களூர் ஸிடி மல்லேச்வரத்திலுள்ள புராதன, மல்லிகார்ஜுன தேவாலயத்தில் வியாச பூஜை வெகு விமரிசையாக நடந்தேறியது. சாதுர்மாஸ்ய விரதமும் இங்கேயே அனுஷ்டித்தார். பக்தர்கள் வெகு நன்ருக சிரத்தையுடன் சேவை செய்து நடத்தி வைத்தார்கள். வெளியூரிலிருந்தும் அன்பர்கள் வந்து சென்றுர்கள். பாத காணிக்கையும் அர்ப்பணம் செய்தார்கள்.

பக்தர்கள் கூட்டம், பாகவத சிரவணம்

இவ்விரதம் முடியும்வரை தினம் சாயங்காலம் தஞ்சாவூர் பண்டிதர் வித்வான் ஸ்ரீ குருஸ்வாமி அவர்களால் பாகவத சிரவணம் நடந்தது. ஆனந்தகிரியார் கன்னடத்தில் ஆனந்தமாய் வியாக்கியானம் செய்தார். நல்ல அறிவாளிகளும், சாதகர்களும், சாஸ்திர நிபுணர்களும் திரள் திரளாகக் கூடிக் கேட்டு, மேம்பாடு அடைந்தார்கள். ஏகாதச ஸ்கந்தம் எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டது. விநியோகிக்கப் பட்ட பாகவதமென்ற சர்க்கரான்னத்திற்கு இச் சித்த புருஷரே சர்க்கரையாக விளங்கினுர்! பரமாத்மாவே தன் லீலைகளை விளக்க, தினம் வந்து வார்த்தையாடிச் செல்வது போல் கோஷ்டிக்குத் தோன்றிற்று. எந்த உன்னத ஐக்கியத்திலிருந்து பேரருவிப் பிரவாகமாக சிவப்ரகாசர் பொழிந்தார் என்று மனதிற்கு எட்டவில்லை. பழைய பெரும் விருந்தை நினைப்பது போல பக்தர்கள், இன்றும், அந்த உத்தமர் அளித்த பாகவத விருந்தை நினைத்து நாக்கைத் துழாவிக் கொள்ளுகிறர்கள். பக்தன், பகவான், பாகவதம் எல்லாம் ஒன்றென்று ஐதிகம். பூஜ்ய பக்தசிரோன்மணி தானே பகவானுகவும் தன் வாக்கே பாகவதமாகவும் தென்பட, இந்த பரவச வெள்ளத்தில் சீடர்கள் மூழ்கித் தத்தளிக்கச் செய்து விட்டார்! ஒப்பற்ற இச் சிரவணம் எக்காலத்தில் மானிடருக்குத் திரும்பக் கிடைக்குமோ!

பூஜை

கோவிலில் ஒரு பாகம் மண்டபம். இவ் விசேஷங்களுக்கென்று

அறைகளும் ஒதுக்கப்பட்டிருந்தன. ஒரு அறையில் ஸ்வாமிகளுடைய சீடர் ஒருவர் தினம் சாளிக்கிராமத்திற்கு பூஜை நைவேத்தியங்கள் செய்து வந்தார்.

அன்புடன் ஊட்டுவார்

வியாச பூஜை கழிந்த மறுநாளிலிருந்தே, எனது மத்தியான சாதனையைத் தன் பூஜை அறையில் வைத்துக் கொள்ளக் கட்டளையிட்டார். இப்பொழுதே, யோகத்தின் கடைசிப் படிகளுக்குத் தேவையான வழிகளும் காட்டப்பட்டன. தினம் ஒரு கிருஹஸ்தர் பிக்ஷை இடுவார். என் நிஷ்டை கலைந்ததும் அரும்பசியைத் தணிக்க, இந்த யோக சித்தர், பட்சணங்களுடன் காத்திருப்பார். அருகே உட்காரச் செய்து, சிறு துண்டுகளாகச் செய்து, ஒவ்வொன்றாக என் கையில் அளித்து, நான் உண்பதை அன்னையின் உருக்கத்துடன் பெருகிய கண்களுடன் பார்த்து மகிழ்வார்: திருப்தியடைவார்!

அன்னையினும் அன்புடையார்

தனக்கென பக்தர்களிடமிருந்து பழங்கள் வந்திருக்கும். அவைகளைத் தோல் உரித்து, சுளைகளை அருமையுடன் கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் உண்ணத்தருவார். இதென்ன நிரந்தர அன்பு! அன்னைகூட அவசரத்தில் திட்டுவாள். அவளினும் மிகுந்து நின்ற வாத்சல்யத்துடன் ஆதரித்தார். சீடனைக் காக்க வந்த குருவின் கருணையைப் புஸ்தகத்தில் படித்திருக்கிறோம். நேருக்கு நேராய் அநுபவித்த பாக்கியம், புராணக் கதைகளையும் பெயர்த்தெறிந்து விட்டது. மறையும் ஜோதி போல், மகா ப்ரகாசமாய், தன் சக்தி முழுவதையும் வாரி இறைத்து, சாதுர்மாஸ்ய விரத்தை, பரம பாகவதோத்தமராய், பகவானுய், இரண்டு மாதங்களில் ஒட்டி விட்டார்.

மித ஆகாரம்

ஸ்வாமிகள் மிகவும் சொல்பமாகவே உண்பார். இவ்வளவு பெரிய சரீரம் இச் சிறிய உணவால் காப்பாற்றப்படுவதைக் கண்டு பக்தர்கள் ஆச்சர்யப்படுவார்கள். உண்பதை ஒரு பிடித்தமில்லாத கடனுகப் பாவித்தார். தண்ட கமண்டலத்துடன் பிக்ஷை வாங்கிப் புசிக்கும் பொழுது **பா**வ சமாதி அடிக்கடி ஏற்பட்டுவிடும். சில சமயங்களில் யாருமே நெருங்க முடியாத ஒரு வீச்சு தோன்றி, எல்லோரையும் தூரத்தில் நிறுத்தும், அவர் மௌனத்தைக் கலைக்க அஞ்சுவார்கள்.

நிஷ்டைக்குப் பின் பட்சணம்

பிக்ஷைக்குச் செல்லுமிடங்களில் இவர் தங்க ஒரு அறை கொடுப்பது

வழக்கம். இவர் போகும் இடங்களுக்கு நிழல்போல் மத்தியான சாதனைக்குப் பின்பற்றிச் செல்வேன். நான் சென்றவுடன்தான் வெளியே பக்தர்களுடன் பேச உட்கார்ந்து கொண்டு என்னை நிஷ்டை முடிக்க உள்ளே அனுப்பி விடுவார். அது மட்டுமல்ல. அவருக்கு வழங்கிய தித்திப்புப் பதார்த்தங்களை எனக்கு வேண்டுமெனக் கேட்பார். சிறிதும் யோசிக்காமல் சுந்தரத்துக்கு வேண்டுமே! என்று கேட்பார். அன்னைகூட அயல் வீட்டில் தன் பிள்ளைக்கென வினவ ஆலோசிப்பாள். இப் பரம புருஷன் வெட்கமின்றி இவனுக்காகப் பேரன்புடன் நிஷ்டை முடிக்கப்பின் பசியைத் தணிக்கச் சேகரித்து வைப்பார்.

யோகக் கர்மசு கௌசலம்

எந்தக் கர்மாவையும் சுத்தமாகச் செய்ய வேண்டுமென வற்புறுத்துவார். வைதிகம், லௌகிகம், யோகம் என்று வித்தியாசப்படுத்துவதில்லை. எதையும் உணர்ச்சியுடன் அழகாகச் செய்ய வேண்டும். யோகக் கர்மசு கௌசலம் என்ற கீதை வாக்கியம் இவர் நாவில் நின்று கொண்டே இருக்கும்.

சம்பூர்ண சாதனை

சாதனையை ஒருதலைப்பாகச் செய்தால் முக்தி பெற முடியாதென்பார். சுத்த ஜீவனைப் பிடிப்பதற்கே, பஞ்சேந்திரியங்கள், மனம், புத்தி, அகங்காரத்தை தாண்ட வேண்டும். பூஜை தண்டனிடுவது, பாராயணம் செய்வது மட்டுமோ, ஜபம் மட்டுமோ, விசாரம் மட்டுமோ, போதாதாம். கர்மேந்திரியங்களைச் சுத்தி செய்ய பிரதட்சிண நமஸ்கார பாராயணங்கள் ஆசனம்; ஞானேந்திரியங்களுக்கு ஆசனப் பிராணயமம், சிரவணம், மனத்திற்கு ஜபம்; புத்திக்கு விசாரம்; அகங்காரத்தை ஒழிக்க தியான, சமாதி என்று விதித்தார். சாதகனுடைய யோக்யத்தைக்குத் தகுந்தவாறு கீழ்ப்படிகளை அல்ப சொல்பமாகச் செய்ய வேண்டும் என உபதேசித்தார்.

சாதுர்மாஸ்யத்திற்குப் பின்

சாதுர்மாஸ்ய விரதம் முடிந்ததும் சுற்றிலுமுள்ள க்ஷேத்திரங்களுக்குச் சிறு யாத்திரையாகச் சென்றார். தண்டம் பூஜையெல்லாம் அட்வகேட் நரசய்யாவினுடைய கிருகத்தில் வைக்கப்பட்டன. சுவாமிகளும் இங்கேயே பிரதானமாக வசித்தார். பக்தர்கள் அநேகர் வந்து சென்றார்கள். வழக்கம் போல் எனது மத்தியான சாதனையும் இவர் இருப்பிடத்தை ஒட்டி நின்றது.

முமுக்ஷுவின் தாபம்

இம் மஹானின் பேரருளால் முமுக்ஷுவின் தாபம் அதிகரித்தது. நமன்

வருமுன் நலத்தைப் பிடிக்க வேண்டுமென ஆத்திரம் கிளம்பியது. இந்த முக்தர், மனம் வைத்தால் தட்சணமே முடிவை அளிக்க முடியுமென்று தென்பட்டது. நீரில் அமுங்கியவன் ஆவிக்குத் தவிப்பது போல், ஒரு நாள் பரம் கிட்டவில்லையே! என்று திணறிவிட்டது; வாழ்க்கை, காயா! பழமா! என்ற துக்கம், இச் சத்குருவினிடம் ஆவேசமாக, நிலையைக் கடித மூலம் தெரிவிக்கத் தூண்டியது.

ஆங்கில ஓலை

கீழ்க்கண்ட ஆங்கிலக் கடிதத்தை நானே டைப்பில் தயாரித்தேன். தொழிலை முடித்து அவர் இருப்பிடமான ஸ்ரீ நரசய்யா வீட்டிற்குச் சென்றேன். எனதப்பன் தனித்தே இருந்தார். வேறு யாருமில்லை, நீட்டினேன் இந்த ஓலையை. சற்று விலகி, கை கட்டி, கண்களில் நீர் ததும்ப அறியா துக்கம் நெஞ்சையடைக்க, மௌனமாய் நின்றேன். இதோ அந்தக் கடிதம்:

Bangalore,
5th October 1942

My gracious Lord and Beloved Father!

Not daring to voice I write. The burden of neglected duty pains me hard. I presumed to invite Thee to Bangalore. Like a dog I received Thy pats. I ate out of Thine hand and lolled away under Thy feet. The Cur that I was I forget even to growl to guard my Master. But for the devotion of Sri Ramier, and the selfless seva of Sri Narasia, things would have been very bad. I seek pardon, My Lord, penitent Let thy blessings go to all and if there is to be anger, let that be reserved for my head only!

I seem to have been a misfit all round. As a Grihastha I have pleased none. Even the world growls at me. I do not have its ways. Having lost Brahmacharya I have been a misfit for Yoga. Karma I have never known. I have been too self conscious to surrender as a Baktha and Jnana I only talk of it. I pray for it and when the Blow that fashions it falls, I whine like a mongrel, and would fain find faults with the Creator! I seem to have been living in storms all around. Unending fight and struggle within and without That heaven of calm seems far out of sight. What am I now? The World has rejected: Heaven will not have me. You find me what I really am: a grovelling slave at Thy Feet!

I have never known a Mother’s Love, She passed away when I was nine. Disinterested Love I had never tasted. You came, My breath was

taken away by Thine heart's out-pouring. Your love has permeated me through and through. Now the Form is giong to vanish from my sight who will feel my hunger hereafter? Whose hands will push into my mouth delicious things soaked in the nectar of Prem? Who will understand this wretch and talk with him and promise him great things?

My heart is wrung like a wet cloth. My breath feels choked. Yet, not a tear, will drop. It would rather turn red and bleed within. Only the eyes burn. What could I offer Thee. Beloved? The snake can have only its poison. What could I call my own? For many years I had been offering to the Invisible Lord the six Vicious Vasanas Alas, my treasury seems to be empty of even these. Some one has kindly robbed me. It seems to be Thy Fate, My Lord; that Thou Should always give and get nothing back!

Giving nothing then, shall I make my last prayer, ask my boon? Husband, Father and Mother rolled into one, grant my prayer out of Thine Bountiful Mercy! Give me the Highest Illumination, here and now! Even delay of days will be torture. Grace knows no distinction and never worries about fitness. After putting me in Eternal Bliss My Lord, then order me to do Thy work or live or not in this world. But not otherwise!

Not deserving even Thy Dust, treamblingly I lick Thy Feet and subscribe myself.

Thy devoted slave,
S. SUNDARAM.

To

The Mountain of Bliss and Immaculate Loving Divinity
whom men call ANANDGIRI,
with all Prem that the human heart is capable of.

பித்தத்திற்கு மருந்தான பேரன்பர்

இதை மொழி பெயர்க்க என்னால் இங்கு முடியவில்லை, இதன் உருக்கமும் ஆவேசமும், வேறு பாஷையில் மாற்ற சாத்தியமுமில்லை, சௌகர்யம்போல் தமிழன்பர்கள் இதைப் படித்து அர்த்தம் செய்து கொள்ளவும், எல்லாம் பித்தம்தானே! பித்தத்திற்கு மருந்து பேரன்பர் இவரிடமிருந்து! பித்தனின் செய்கையை, பலர் தூஷிப்பார்; சிலர் பூஷிப்பார்! "வெட்கங் கெட்டு வெளிப்பட்ட மூளிக்கு முக்காடேதுக்கடி, குதம்பாய்!' என்று குதம்பை சித்தர் பாடியிருக்கிறாராம்! சொரூபத்தைப் பிடிக்க ஆசையிருந்தால் வெட்கம், மானம், பூஷணை, பூஷணம் எல்லாவற்றையும் கவனிக்க இடமுண்டோ?"

சற்குருவிற்கு லாயர் நோட்டீஸ்

என் கருணை வள்ளல் படித்தார். மடித்தார் கடிதத்தை, திரும்பவும் படித்தார்! கட்டிலில் வைத்தார். பெருமூச்செறிந்தார். இது சிந்தனையிலாழ்ந்தது, திரும்பினுர் என் பக்கம் குதூகலக் கோபமாக "என்ன ஸார் இது! என்ன நோட்டீஸ் கொடுத்துட்டீர்களே!" என்று பின்னும் வேடிக்கையாக "இப்படிக் கோபிச்சுக்கிறீர்களே!" என்றுர். எழுந்தார் கட்டிலைவிட்டு, ஆஜானுபாஹு என்னண்டை நின்று என் பிடரியை இரு கரங்களாலும் பற்றித் தோளிலிருந்து சிரம் வரையில் வேகமாகக் கசக்கினுர். "இங்கேதானிருக்கு! ஹூம்!"

எழும்பிய குண்டலினி விசுத்தி சக்கரத்துடன் நின்று ஆக்ஞா சக்கரத்தை எட்ட நிதானிக்கிறதென்றே, இந்த ஸ்பர்சம்?

ஆனந்த ஆலிங்கனம்

எப்படி நடந்ததென்றறியாமல் ஒருவரை யொருவர் கட்டிக்கொண்டு விட்டோம், நானும் மெய் மறந்தேன், அவரும் **பா**வ சமாதியிலாழ்ந்தார், கட்டிலருகே வந்தோம், அவர் அதன்மேல், கால்களைத் தொங்கவிட்டு உட்கார்ந்தார். நானும் அவர் மடிமேல் தலை சாய்த்துக் கால்களைத் தழுவித் தரையிலமர்ந்தேன்.

கொடுத்தேன் உன்னத ஞானம்

அவர் உருமாறித் தோன்றினுர், You need not wait even for days. I grant you the Highest Illumination to-day. நாள் கணக்காகக் கூடக் காத்திருக்க வேண்டாம்; இன்றே உன்னத ஞானத்தை அளித்தேன்! என்றுர்.

பின்னும் பேசலுற்றுர். “ Who said you had no Brahmacharya? Can one without that come up so high? ”

" உனக்கு ப்ரம்மசர்யம் இல்லையென்று யார் சொன்னது? அதில்லாமல், இவ்வளவு உன்னதத்திற்கு வர முடியுமா? "

பேரின்பக் காதல்

பிரபு திருவாய் மலர்ந்தருளியதும் என் வாழ்க்கை பயன்பெற்றதென உணர்ந்தேன். கனவோ, நினைவோ என்று சற்று பிரமிக்கச் செய்தது! பேச்சு நின்றது. தழுவிய வண்ணம் காதலன் காதலியைப் போல், அன்பு பொங்க சொல்ப காலம் கழிந்தது.

இந்த இரண்டு மாதத்திற்குள்ளா இவ்வளவு பிரேமை ஏற்பட்டு விட்டது! என வெளியிட்டேன்.

பல ஜென்ம யாத்திரை

"No! not even in two Janmas! We have been coming and going together!"

" இல்லே! இரண்டு ஜன்மங்களால் மட்டும் வந்தது அல்ல. நாமிருவரும் கூடி வருவதும் போவதுமாக இருந்திருக்கிறோம்! "

எத்தனே ஜன்மாக்கள் இவ்வாறு கூடி ரசித்திருந்தோமோ!

பூர்ண யோக ஸ்தாபனம்

" We have come to establish Poorna Yoga in this World! "

"பூர்ண யோகத்தை இவ்வுலகில் ஸ்தாபிப்பதற்காக வந்திருக்கிறோம்!" என்றார்.

" We " என்றால், நாம் இருவருமா? "

" No! There are others! "

(அவர்கள் யாரென்று விளக்கவில்லே)

புத்தனுய் விளங்குவாய்

" You will be a Buddha in this World "

" நீ புத்தராய் விளங்குவாய் இவ்வுலகில்! " என்று வாக்குதித்து.

பூர்வ ஞானம்

" நீ யார் என்றும், முன் நீ யாராய் இருந்தாய் என்றும், இந்த ஜன்மத்தில் உன் சொந்த வேலே என்ன, ஈஸ்வரனுடைய கைங்கர்யம் என்ன வென்றும் நீயே அறிவாய்! " என விளக்கினர்.

பரமசிவன் வரம் அளிப்பதுபோல் அனுக்கிரகிக்கும் எம்பெருமான் முன் நான் என்ன சொல்லக்கூடும்? எல்லாம் என் சிறு புத்திக்கு ஆச்சரியமாகத் தோன்றின.

புழு புனிதமடைந்தால் ?

" The day when this world sees the worm, placed in such impossible setting, lifted to such dizzy heights, a miracle would have been performed and peoples' faith would increase in the Mercy of the Lord! "

“ கொடிய பந்தங்களால் கட்டுண்ட இப் புழு, கண்ணுக்கெட்டா நிலே பெறுவதை உலகம் கண்டால்...ஈசனுடைய கருணேயில் ஜனங்களுக்கு நம்பிக்கையும் அதிகமாகும்! ” என்று தடுமாறிக் கொண்டே சொன்னேன். என்னே நெருங்கியிருந்தும் எட்டாத தூரத்திலிருந்து பேசுபவராகத் தோன்றினுர்.

சமாதி விளக்கம்

சற்று சாதாரண நிலே வந்ததாக நினேத்தேன் எழுந்திருந்து உலாவினுர். என்னெதிரில் வந்து நின்றுர் குழந்தைக்குப் பாடம் சொல்வதைப்போல் “சவிகல்ப சமாதியிலே ரெண்டு விதம் இருக்கு நீ தெரிஞ்சுக்கணும்; ஒங்கிட்ட வரவா, எந்த ஸ்திதியிலிருக்கா என்று தெரிஞ்சு சமயம்போல் பழக்கணும்! என் மனசை அவ்வளவு தாழ்த்திக் கண்டு பிடிக்கிறது கஷ்டம். ஒன்ஞல்தான் முடியும்! சவிகல்பத்திற்குப் பின் நிர்விகல்ப சமாதி கஷ்டமே இல்லே!” என்றுர்.

பூமிக் கிறங்கியது

காலம் கழிந்தது தெரியவில்லே! இரண்டு மணி நேரங்கள் ஓடியிருக்க வேண்டும் இருவர் மனதும் பூமியைத் தொட்டது.

சுவாமிகள்: “கொஞ்ச நாழிகை உள்ளே போய் உட்கார்ந்துவிட்டு வா” என்று சொல்லி என்னே சாதனேக்கு அனுப்பிவிட்டார்!

எது புனர் ஜன்மம்

இச் சம்பவம் நடந்த சில நாட்களுக்கெல்லாம் சிவப்ரகாசர் தென்தேசத்திற்கு புறப்பட்டுவிட்டார். தன்னுடைய பூர்வ ஜன்மாக்களேப் பற்றியும் அடிக்கடி பேசுவார். இந்த ஜன்மம் ஒரு ப்ராரப்த முடிவாம். மூன்று ஜன்மங்கள் ஞானியாகவும், மூன்று பரமஹம்சராகவும் கழிய முக்தனுக இந்த ஜன்மத்தை எடுத்திருந்தார். அத்வைத சித்தரான இவருக்கு, முக்தனுக ப்ராரப்தம் முடிய, கிடைப்பது கைவல்யம் தானே! புனர் ஜன்மம் ஏது?

வருபவரின் குணங்கள்

பல விதமான சாதகர்கள் இவரிடம் வருவதுண்டு. படாடோபப் புலி களும், ஏதோ சந்யாசியை ஆழம் பார்க்கப் பிரயத்தனிப்பார்கள். இவர்களேக் கண்ட பிறகு சுவாமிகள், “நான் என்ன செய்வேன்? இவாளேப் பார்த்தவுடனே இவாளுடைய பிந்தியது, நடப்பது, வரப்போவது எல்லாச் சரித்திரமும் பிம்பம் போல் வந்து நிற்கிறதே! இதெல்லாம் தெரிந்து தானே விவகாரம் செய்யறேன்!” என்பார்.

கடைசி வியாச பூஜை

இந்த ஞான சூரியன் அந்தர் த்யானமாகப் போகிறதென்று யாரும் கனவிலும் நினைக்கவில்லை. ஜாடையாகச் சொன்ன பல மொழிகளும், செய்த காரியங்களும் இப்பொழுது அர்த்தமாகின்றன. அக் காலத்தில் இவை பொருட்படுத்தப்படவில்லை. "இதுதான் என் கடைசி வியாச பூஜை!" என்று ஆனந்தகிரியார் சொன்னது ஸ்ரீ ராமய்யர் மனைவி, யோகாம்பாளின் காதில் விழவும், அவர் பயந்து, நெருங்கிக் கேட்க வேறுவழிக்குப் பேச்சைத் திருப்பி விட்டாராம்.

பிரளயம்

பெங்களூரில் வியாச பூஜை செய்யப் புறப்படுமுன், தான் குறிப்புக்கள் எழுதி வைத்திருந்த நோட் புஸ்தகத்தில் "பதினாறவது வியாச பூஜை பெங்களூரில் என்று எழுதி, அதனடியே பக்கம் பூராவும், கண்ட படி சுழித்துக் கிறுக்கிக் கீழே "பிரளயம்" என்று எழுதி வைத்திருக்கிறார். இவ் விஷயமும் யாரையும் விழிக்கச் செய்யவில்லை. 1942 ம் வருஷம் அக்டோபர் மாதம் இரண்டாவது வாரத்தில் ரயில் மார்க்கமாக பெங்களூரை விட்டுப் புறப்பட்டார். கும்பகோணத்திற்குப் புறப்பட்ட பொழுது ரயில் வண்டியில் கடைசி முறையாகக் கண்ட காட்சி என்றும் மறக்கத்தக்கதல்ல. நானும் ஸ்ரீ நரசய்யா, இன்னுமொரு அட்வகேட் அஹோபலநாத் என்பவரும் ஸிடி ஸ்டேஷனிலிருந்து, அவருடைய ரயிலறையிலேயே கண்டோன்மென்டு ஸ்டேஷன் வரை பிரயாணம் செய்தோம். ஸ்வாமிகளோ உலகிற்குச் சம்மந்தமில்லாத சுத்த ப்ரம்மம் போல் அகண்டு விழித்து மௌனமாகவே இருந்தார். பக்தர்களிடம் ஈடுபட்ட மனதைத் திரும்பிக் கிரகணம் செய்து நின்றார் போலும்! ரயிலும் நகர்ந்தது. எனதப்பனின் ரூபத்தைக் கண்ணிற் கெட்டாதபடி கொண்டு போய் விட்டது. இனி என்ன வரைவது? கட்டி, விளையாடி ஆனந்திக்கக்கூடிய ஸ்தூலமோ மறைந்தே விட்டது. அதுவே எம் பெருமான் எங்களுக்களித்த கடைசிக் காட்சி! "எப்பிறப்பில் காண்பேன், இனி" என்ற கதையாய் முடியலாயிற்றே!

இவர் தன்னுடன் நாமரூப பாசத்தையே இந்த ஏழையிடமிருந்து கிரகித்துச் சாம்பலாக்கிச் சென்று விட்டார். எப்பிறப்பிலாவது இவரைக் காணக் கூடுமென்று ஏற்பட்டாலும் இதற்காகக் கூடப் பிறவிப் பிணியைத் தரிக்கத் தயாரில்லை! தன்னை விட்டகன்று நிற்கும் வஸ்து எத்தகைய தாயினும் அதில் சுகத்தை எதிர்பார்ப்பது தகாததுதான்! தன்னில் நின்று சுகமுறும் எல்லையை, யாமறியாமல் ஊட்டி, மறைந்து விட்டார்.

பூஜைப் படம் பொடிப் பொடியாயிற்று

1942-ம் வருஷம் டிசம்பர் மாதம் 20ம்-தேதி ஞாயிற்றுக்கிழமை இரவு திடீரென சமையலறையில் ஏதோ நொறுங்கி விழும் சப்தம் படுக்கையறைக்குக் கேட்டது. யாரும் எழுந்திருக்கவில்லை. அதிகாலை சமையலறை செல்ல திடுக்கிடும் காட்சி தென் பட்டது. ஸ்ரீ ராஜராஜேஸ்வரி அம்மனின் பெரிய படம் பூஜை செய்யப்பட்டு அலமாரியில் வைக்கப்பட்டிருந்தது. சிவப்ரகாசர் இதைப் பார்க்கும் பொழுதெல்லாம் "எங்கம்மா! எங்கம்மா!" என்று தாயுடன் பேசிப் பைத்தியம் போல் கொஞ்சுவார். இது உயரத்திலிருந்து கீழே விழுந்து இதன்மேல் பூஜைக் குத்து விளக்குகள் அடித்து விழ கண்ணுடித்துண்டு சுக்கு நூறுகப் பார்க்க சகிக்க முடியாமல் கிடந்தது.

மகா சமாதி

ஏதோ விபத்து என்று துக்கம் வந்தது. இரண்டு நாள் கழித்து செவ்வாய் காலே ஸ்ரீ நரசய்யா ரோட்டில் அழுதுகொண்டே தந்தியும் கையுமாக வீடு வந்தார். "பெரிய ஏமாற்றம்! போய் விட்டார்! என்ன செய்கிறது! என்று அலறி அழுதார்". தந்தியில் சத்குரு 20-12-1942 ஞாயிறு மாலே 7-30 மணிக்குத் திருவையாற்றில் மகா சமாதி யடைந்தாரென்று வரையப்பட்டிருந்தது.

நோய் கொண்டதும் தெரியாது

மார்கழி மாதம் சுக்கில பக்ஷம் சதுர்த்தசியன்று அங்கியைக் கழற்றுவதுபோல் ஸ்தூலத்தை எறிந்து விட்டார். அவர் உடல் இருபத்தேழு நாட்கள் நோயால் அவஸ்த்தைப்பட்டதாம், பெங்களூர் பக்தர்கள் யாருக்கும் இவர் நோய் கொண்டதும் அபாயத்திலிருந்ததும் தெரியாது. இடியைப் போல் விழுந்த தந்திதான் முதல் அறிக்கை. ஸ்ரீ ராமய்யருக்கு எழுதிய கடிதம், தந்திக்குப் பின் வந்தது. அதில் சுவாமிகள் அபாயமாக இருப்பதாகத் தெரிவிக்கப்பட்டிருந்தது. கடிதத்திற்குப் பதிலாக ஸ்பெஷல் தந்தி கொடுக்கப்படாதா என்று நீங்கள் கேட்கலாம். நாங்களும்தான் கேட்டோம். படிப்பாளிகள், அறிவாளிகள் எல்லோரும் அருகே இருந்திருக்கிறர்கள். கேள்விகளுக்குச் சரியான உத்திரம் இனி வரக்கூடும்!

பூர்வ ஜென்ம வரலாறு

மகா சமாதிக்கு நான்கு நாட்களுக்கு முன்பாக, தான் முந்நூறு வருஷங்களுக்கு முன்பு ஆந்திர தேசத்திலெடுத்த முந்தின ஜன்ம வரலாற்றைக் கூறியிருக்கிறர். தன்கைப்பட எழுதியும் வைத்திருக்கிறர். அப்போதே

அங்கிருந்தவர்களுக்கு இவருடைய பிரயாணம் தெரிந்ததாம்! அப்பொழுதாவது பெங்களூருக்குத் தந்தி கொடுத்திருக்கலாம்.

சத்குருவின் சங்கல்பம்

இதெல்லாம் வீண் யோசனை! அன்பின் பெருக்கால் பாதைப்படும் மனதின் பிதற்றல்! இப்படியே நடக்க சத்குருவின் சங்கல்பம் போலும்!

மீனாக்ஷி அம்மாளும் சுந்தரேசரும்

கடைசியாக இவர்களுக்குச் சேவை செய்யும் பாக்கியம், மீனாக்ஷி அம்மாளும் இவர் கணவர் சுந்தரேசய்யருக்கும் கிடைத்தது. இவர்கள் வீட்டில்தான் ஸ்வாமிகள் சரீர அசௌக்கியம் கொண்டு படுத்தது. இந்த அம்மாள் சிவப்ரகாசரைப் பல வருஷங்களாக பக்தியுடன் சேவித்திருந்தார். தங்களுடைய வறுமை ஸ்திதியைக் கிஞ்சித்தும் காண்பிக்காமல் அங்கு கூட இருந்த பக்தர்களுடன் கலந்து முடிந்த அளவில் சிகிச்சைகளைச் செய்தார்கள்.

சமாதி ஸ்தலம்

தியாகராஜர் சமாதிக்குப் பின்புறம் சரீரம் அடக்கம் செய்யப்பட்டுள்ளது. இவருடைய பெருத்த பிரதாபத்திற்குத் தக்கபடி சிறுத்த இடம் சமாதிக்காக பக்தர்கள் வாங்கியிருக்கிறார்கள்! சிவப்ரகாசர் இருக்க எத்தனையோ விசால ஹிருதயங்கள் இருப்பதால் மண்ணைப் பெருக்குவானேன் என்ற கருத்து போலும்!

சிறு மண்டபம் கட்டி சிவலிங்கப் பிரதிஷ்டையும் ஆகியிருக்கிறது.

முக்தி சரீரத்திலே சஞ்சாரம்

சத்குரு ஸ்தூலத்தைத் துறந்தார். முக்தி சரீரத்தில் வசித்து, உலாவி, தீவிரமாய் வேலை செய்து பக்தர்களை ரக்ஷித்து வருகிறார். இதில் சந்தேகமில்லை. " ஸ்தூலமிருப்பது தொந்தரவு" சூஷ்ம சரீரத்தில் எவ்வளவு "ஹாயா" "வேலை செய்யலாம் தெரியுமா ?" என்று அடிக்கடி கூறி வந்தபடி சூக்ஷ்மத்தில் நின்று நடக்க வேண்டிய காரியங்களைப் பூர்த்தி செய்கிறார்.

உள்ளத்தில் உயிருடன் பிரகாசிக்க வெளிக் கண்களால் இவரைப் பார்க்க முடியாத துக்கம் மறைந்து விட்டது. தன்னைச் சரணடைந்த இந்த ஏழையை, வெகு விழிப்புடன் காத்து வருகிறார். தேவையான பொழுது சூக்ஷ்ம சரீரத்துடன் தோன்றிப் பேசியும், ஜாடை காட்டியும் யோகத்தை நடத்தி வருகிறார்.

பிரபு தோன்றினார்

இதை நிரூபிக்க ஒரு சம்பவம் மட்டும் கூறுவது அவசியமாகிறது. இவர்

திடீரென மறைந்த துக்கம் வெகு காலம் பிடிவாதமாய்ப் பிடித்து நின்றது. இடைவிடாது இவர் சிந்தனேயே. மண்டலாபிஷேகமும் கழிந்தது. ஒரு நாள் பூஜை அறையில் வழக்கம்போல அதிகாலே சாதனே நடந்துகொண்டிருந்தது. பலமணி நேரங்கள் உட்காரும்பொழுது, சில சமயம் இடுப்பின் வலியால் மனது கீழே இழுக்கப்படும். அதைப் போக்க சில நிமிஷங்கள் சவாசனத்தில் தியானத்துடன் இருப்பது உண்டு.

அன்றைய தினமும் அவ்வாறே நடந்தது. இக் காலங்களில் அடிக்கடி ஸ்தூலத்தைவிட்டு லிங்க சரீரம் பிரிய, முழுப் பிரக்ஞையுடன் அதில் சஞ்சரிப்பது சகஜம். அன்றும் இம்மாதிரி பிரிந்து நின்றது. வலப் பக்கத்தில் பூமிக்கும் கூரைக்குமாக ஒரு பெருத்த நிழல் தோன்றியது. இது மறைந்து திடீரென சத்குரு தோன்றினுர். கருணேக் கண்களுடன் பார்த்தார். பார்த்தவண்ணம் வெகு உருக்கத்துடன், “நீ என்னேயே நினேச்சுக்கிண்டிருக்கே, இன்னமே நீ பிரம்மத்தையே நினேக்கணும்!” என்று மொழிந்தார். இவ் வார்த்தைகள் நன்ருக உள்ளத்தில் வேரூன்றின.

நான் : “ அப்பா, பயம்மா இருக்கே! ”
சத்குரு : “ இருக்கட்டுமே! ”
எனது இடப் பக்கத்திற்குத் தாண்டித் தலேயருகே உட்கார்ந்தார்.
குரு : ஏன் படுத்துக்கொண்டிருக்கே! எழுந்து உட்காரேன்!

உட்கார்ந்தேன். சில நிமிஷங்கள் சரசமாக வார்த்தையாடினுர். பின் இருவரும் எழுந்து வெளியில் வந்தோம்.

நான் : “நீங்கள் சமாதியாகிவிட்டீர்களே, நான் இப்போ உங்களே சூக்ஷ்மத்தில்தானே கண்டு பேசுகிறேன்!”

பதில் சொல்லவில்லே. படிகளில் இறங்கி ரஸ்தாவில் சிறிது தூரம் நடக்கலானேம்.

“ ஏன் அப்பா! உங்களே இப்போ யாரும் பார்த்தால் என்ன செய்வீர்கள்?” என்றேன்.

“ என்னேப் பார்த்து விடுவாளோ? எங்கே? ” என பதில் வந்தது.

அவ்வளவுதான்! ஸ்தூலத்திற்குள் ஆகர்ஷணமாகிவிட்டார். எனது உடல் சவம் போல். ஒரு அணுவும் அசையாமல் விழுந்து கிடந்தது. ‘ஜில்’ லி ட்டிருந்தது.

“பல நாள் ப்ரும்மத்தையே நினேத்திரு” என்ற கட்டளேக்கு சாதனே ஸ்வரூபம் புரியவில்லே. எப்பொழுதும் போல் அனுஷ்டானம் நடத்தி வந்தேன்.

பிரம்மத் தியானம்

ஒரு நாள் அதிகாலை. ஆழ்ந்த நிஷ்டையிலிருக்கும் பொழுது, தெளிந்த தடாகத்தில், கீழிருந்து நீர்க் குமிழி கிளம்பி வெளி வருவது போல, மகாவாக்கிய ரூபம் ஸ்புரித்து அந்தக்கரணத்தில் வெடித்தது. இப்படி நான் சாக்ஷியாய்ப் பார்த்து நிற்க, இந்த உச்சாடனம் சகஜமாய் நடந்து கொண்டே இருந்தது. ஆச்சர்யமாயிற்று இந்த அக்ஷரக் கோவை நான் அதிகமாகக் கேட்டதுமில்லை; நான் விரும்பியதுமில்லை. உடனே 'பளிச்' சென்று மின்னல் போல், சத்குருவின் ரூபம் தோன்றி மறைய அவருடைய "ப்ரும்மத்தையே நினை! " என்ற கட்டளையும் ஞாபகத்திற்கு வந்தது உடனே, சித்தம் இந்த வாக்கியத்தைப்பற்றி, அதன் லட்சியத்தில் வேரூன்றியது.

எனதையன் வெகு விழிப்புடன் பாதுகாத்து வருவதில் இன்னமும் சந்தேகமுண்டோ?

இவர் சித்திரம் ஏன் பூஜைக்குத் தகுந்தது?

ஏன் பூஜிக்க வேண்டும்?

சித்திரம் சித்திர புருஷனுடைய நிழல். ஸ்தூல மனதால் இவரை எட்ட சுலபமான வழி.

சாதகத் துணைவன்

சாந்தி நிலைக்கும்

சாந்திக்கென கடின சாதனை புரிய முடியாவிட்டால் என்ன செய்வது? இவரை மனமுருக வேண்டினால் பலனைப் பெறலாம். சாதகர்களுக்கு சதா நின்று காக்கும் துணைவன் வேண்டாமா? ஆனந்தகிரியைப் பூஜித்துப் பிரார்த்தித்தால், உள்ளத்தில் நின்று காப்பார். இவரைப் பூஜித்தால் கிட்டிய சாந்தி நிலைத்து வரும்.

கடிதங்களில் கொடுத்த உபதேசம்

இவர் மறைந்தாலும் இவர் மொழிகள் உயிரோங்கி நிற்கின்றன. பேரருவிப் பிரவாகமாய்க் கொட்டிய பிரசங்கங்களை பக்தர்கள் குறித்து வைத்திருக்கிறார்கள். தர்மம், சாஸ்திரம், கீதை, உபநிஷத்துக்களெல்லாம் இவைகளில் புத்துயிர் வீர்யத்

தாண்டவம் செய்கின்றன. நன்னாள் எந்நாள் வருமோ! அந்நாள் அவ்வசனங்கள் வெளிவரலாம்.

பிறவிப் பிணியில் கட்டுண்டு தத்தளிக்கும் ஏழை மக்களுக்கு சாந்தியளித்து ஆனந்த வழி காட்டும் உபதேச வார்த்தைகள் இரு கடிதங்களில் அடங்கியுள்ளன. இவைகள் சிவப்ரகாசர் தந்தையெனக் கருதிய **ஸ்ரீராமய்யருக்கும்** தாயெனக் கொண்டாடிய அவர் மனைவி **யோகாம்பாளுக்கும்** எழுதியவை. பக்தர்கள் வாசித்துப் பேரின்பமடையலாம்.

இதோ ஸ்ரீ ராமய்யருக்கு எழுதியது.

ஓம்: நாராயணஸ்மரணம் — பள்ளிஅக்ரகாரம்,
க்ஷேமம் — ஆவணி மீ 1-(1932--)

ஸாதுக்களின் அன்பிற்குரிய ராமய்யர்! உனது கடிதங்கள் எனக்குக் கிடைத்தன. உங்களுடைய உண்மையான க்ஷேமத்துக்கு நான் எப்பொழுதும் ஈஸ்வரனைப் பிரார்த்தித்தவனுகவே இருக்கிறேன், இவ்விடம் ஜனங்கள் அதிக சிரத்தையுடன் எனக்கு வேண்டியவைகளைக் காட்டிலும் அதிகமாகவே செய்து வருகிறார்கள். தம்பதிகளாகிய இவ்விருவரும் உங்களைப் போலவே பரம ஸாதுக்கள் என்று மதிக்கிறேன். நதியின் தீர்த்தமும் ரம்மியமாகப் போகிறது, ஏகாந்தமாக நான் சௌக்கியமாகவே இருக்கிறேன். இங்கு நான் இப்படி இருக்க உங்களுக்கு சரீரம், மனது இரண்டும் தொந்தரவு கொடுத்து வருவதைக்கண்டு மனம் வருந்துகிறது. அல்பர்களாகிய நாம் என்ன செய்ய முடியும்? எல்லாம் அவனுடைய செயலாலேயே நம்முடைய நல்வினை தீவினைகளை முன்னிட்டு நடத்தப்பட்டு வருகிறது. நல்லவர்கள் நல்ல (சுப) காரியத்தைச் செய்பவர்கள் துர்க்கதியை அடைவதில்லை. பக்தர்கள் கெட்டுப் போவதில்லை என்றும் அவன் நமக்கு நன்மையையும் சிரேயஸையும் கொடுத்தருள்வான். நமக்கு அவனைத்தவிர வேறுகதியில்லை. கர்ம கதியால், நம்முடைய சரீரம், மனம், அறியாமை வெளியிலுள்ள பொருள்கள் இவைகளால் உண்டாகும் துக்கங்களைப் பொறுமையுடன் அனுபவித்து வருவதுடன், அவனுடைய பக்தியிலும் ஈடுபட்டு வருதல் வேண்டும். நம்முடைய கஷ்டங்களை அவன் குறைத்தே தீருவான். எப்படியும் நாம் அவனுடைய அடிமைகள் என்னமோ எழுகிறேனே ஒழிய எழுதுவதற்கு சமாசாரம் இருந்து எழுதுவதாக எனக்கு தோன்றவில்லை. இருந்தாலும் சந்யாசியாகிய நான் உங்களுக்கு என்ன எழுதுவது? மனம் அடங்கிச் சுகமாக இருப்பது நல்லதுதான். ஆனால் அதுதான் பெரிய பெரிய யோகிகளாலும், மகான்களாலும் அதிகப் பிரயாசையுடனும் ஈசனது அருளாலும், கால பரி பக்குவத்தாலும் அத்தகைய நிலை கிடைக்கவேண்டியிருக்கிறது. அதற்கு இரண்டே உபாயம்தான் சொல்லபட்டிருக்கிறது. அதாவது: சரீர அபிமானம்,

நான் என்னும் அகங்காரம் இவைகளை விட்டுவிட்டு விஷயங்களில் வைராக்கியத்தை அடைவதாலும், சித்தத்தை ஈசனிடம் சேர்க்க அடிக்கடிப் பழகும் அப்பியாசமாகிய முயற்சியாலும் ஆவதாம். சலிக்காத மனதுடன் இருந்து வரவேண்டும். நமக்கு ஹிதமான மந்திரங்களை மனதோடு ஜபிப்பதிலும், அகம், ஆத்மா, சாக்ஷி இது முதலியவைகளைச் சொல்லி அனுசந்தானம் செய்வதிலும், மனதிற்கும் நிம்மதியைக் கொடுக்கக் கூடிய சில புராணக் கதைகளை (மஹாபாரதம், சாந்தி பர்வம், மோக்ஷ தர்மம் தாயுமானவர், பகவத் கீதை) வாசித்து வருவதிலும், நீங்கள் காலம் கழிக்க வேண்டும். மனதை வீண் யோசனைகள் செய்யும்படி விடாமல் அதை சத் விஷயங்களில் செல்லும்படியாக வேலை கொடுத்துக் கொண்டே இருக்க வேண்டும். எல்லாவற்றிற்கும் மோக்ஷ மார்க்கத்திற்கு உரிய சாதனங்களை, ஈசனது அருளால் பெற்றுக் கரையேறுவோமாக.

ஓம் நாராயண ஸ்மரணம்

கீழ்க்கண்ட இரண்டாவது கடிதத்தை அன்னையாக பாவித்து வந்த யோகாம்பாளம்மைக்கு ஸ்வாமிகள் எழுதியிருக்கிறார்.

ஓம்

க்ஷேமம் — பள்ளி அக்ரகாரம்

நாராயணஸ்மரணம் — ஆவணி மாதம் 9 (30-8-32)

தாயே! உன் கடிதம் கிடைத்தது. இப்பொழுது அப்பாவுக்கு உடம்பு எப்படி இருக்கிறது? சௌகர்யமாய் இருக்கும் என்று நம்புகிறேன். பத்தியமாகவும் ஜாக்கிரதையாகவும் இருக்கச் சொல்லவும். அடிக்கடி ஜுரம் வருவதைப்பற்றிக் கவலையாக இருக்கிறது. எல்லாவற்றிற்கும் ஈஸ்வரன் தலையில் பாரத்தைப் போட்டுத் தைரியத்துடன் இருக்கச் சொல்லவும். நிற்க இவ்வுலகத்தை என்னவென்று சொல்லுவது? நிமிஷந்தோறும் மாறி மாறி அழியும் சுவாபமுள்ளதாய் இருக்கிறது. இங்கு சுகம் என்பது சற்று(ம்) கிடையாததாய் இருக்கிறது. கண், காது முதலான இந்திரியங்களால் கிரகிக்கப்படும் விஷயங்கள் சுகதுக்கங்களை மாறி மாறிக் கொடுத்துக் கொண்டும் அநித்தியமாகவும் இருப்பதால் அந்த சீதோஷ்ண சுகதுக்கங்களை சகித்துக்கொள்ள நாம் கற்றுக்கொள்ள வேண்டும். ஐந்து கோசங்கள் அடங்கிய மூன்று சரீரத்தில் இருக்கும் ஜீவர்களாகிய நாம் எப்பொழுதும் இருப்பவர்கள். சரீரங்களுக்கு உண்டாகும் துக்கங்களும் கஷ்டங்களும் நம்மை உண்மையில் தொடுவதில்லை. இந்த ஜீவன் எப்பொழுதும் ஆனந்த ஸ்வரூபனாகவே இருக்கிறான். வெளியில் ஓடும் மனத்தையும் இந்திரியங்களையும் ஆனந்த ரூபியான உள்ளே இருக்கும் கூடஸ்த சாக்ஷியாகிய பரமாத்மாவிடம் திருப்பி நிறுத்தி என்றும் அழியாத நித்திய சுகத்தை அடைந்திருக்கவே இங்கு ஜன்மம் கிடைத்திருக்கிறது. உண்மையில் அந்த வழியிலேயே நாமும் போய் கொண்டிருக்கிறோம். அதற்கென்ன, வழி கொஞ்சம் கரடு முரடாக இருக்கிறது. இது கொஞ்ச தூரம்

மட்டும் தான். அதோ நல்ல வழியும் சீக்கிரத்தில் கண்ணுக்குத் தென்பட்டு நாம் அதில் இருப்பதையும் காண்போம். எந்த நிலையிலும் அலுப்பும் களைப்பும் கூடாது. நாம் ஈசனது திருவடி நிழலிலேயே இருக்கிறோம். அவனைத் தவிர வேறு கதியில்லாத நமக்கு அவனே துணை. நீங்களும் ஒருவருக்கொருவர் இத்தகைய ஹிதமான நல்ல உறுதியான நம்பிக்கையுடன் கூடியவர்களாகி சுகமாக மனதை வைத்துக் கொண்டிருங்கள்.

நாராயஸ்ணமரணம்

(இந்த ஆஸ்ரமத்தில் யாருக்கும் கடிதம் எழுதாத நான், நீங்கள் கவலையன்னியில் இருக்கும் பொருட்டே இக் கடிதங்களை எழுதுகிறேன். ஈஸ்வரன் என்னை காப்பாற்றுவாராக).

ஏன் சமர்ப்பிக்க வேண்டும்?

சாந்தி யோகத்தைச் சிவப்ரகாசருக்கு ஏன் சமர்ப்பிக்க வேண்டும்? இம்மகா புருஷரின் சேர்க்கை பலத்தால்தான் சாந்தி யோகத்தின் அத்தியாயங்கள் ஆவேச உருக்கொண்டு சித்தத்தில் உதித்தன. இச் சத்குருவின் அளவற்ற கிருபையாலேயே இச் சிறுவனும், பரமசாந்தியில் நிலைத்திருக்கிறேன். அவரால் கிட்டியதை அவருக்கே சமர்ப்பிக்கிறேன். ‘எனது’ என்று எதுவும் இருக்கிறதோ?

என்ன சம்பந்தம்?

சத்குரு ஆனந்தகிரி சரித்திரத்திற்கும் சாந்தியோகத்திற்கும் என்ன சம்பந்தம்?

இவர் வரவாற்றையும் லீலைகளையும் படித்தபின், யாருக்கும் இக்கேள்வி உதிக்காது. சாந்தியை விரும்பி இச் சரித்திரத்தை ஓதியவர் சாந்தி பெற்றுவிடுவார். இவர்களுக்குச் சம்பந்தத்தை விளக்க வேறொருவரா வேண்டும்?

பிதற்றல்

தேடி வந்தார்
என்னைக் கண்டார்
நான் யார்! என விளக்கினார்
ஆட்கொண்டார்
மின்னலாய் மறைந்தார்!
அந்தோ! எப்பிறப்பில் காண்பேன் இனி!

பேரறிவாய்
உள்ளத்தில் உருவாய்

அன்பின் பெருக்காய்
ஊடுருவி நிற்கின்றதே, அது!
ஏனிந்த ஏக்கம்?

மனமே! நீ செத்தாய்!
நான் பிழைத்தேன்!
குருநாதன் திருவடிகளே
போற்றி! போற்றி!!

ஓம் சாந்தி : ஓம் சாந்தி : ஓம் சாந்தி :

முதல் பாகம் முற்றிற்று

சாந்தி யோகம்

இரண்டாம் பாகம்

அத்தியாயம் 1

பழைய பெருமை பதவி கொடுக்குமா?

எல்கை

இன்பத்தைத் தேடுவது இயற்கை, வாழ்க்கையில் துன்பத்தை விரும்புவோர் உண்டோ? நோய் கொண்டால் துக்கம்தான் மேலிடும், சுகம் கிட்டாது. நடத்தையில் மானிடர் இயற்கையை மறக்கிறார். கண்ணிருந்தும் காணார், புத்தியிருந்தும் அறியார். தெரிந்து தெரிந்து நோயின் பாழுங் கிணற்றில் விழுகிறார். படுகுழியிலிருந்து தொத்திக் கரைசேர அபூர்வ உருக்குச் சங்கிலி சிருஷ்டித்துள்ளார்கள் சான்றோர்.

மடமை

என்ன மாயை! யோகம், உணவு, இயற்கை வட்டங்களால் பிணைத்த இவ்வுயிர்க் கயிற்றைப் புறக்கணிக்கிறாரே, மாந்தர்! இப் பள்ளத்தின் கீழ், படுகுழியைச் சேர விழுங்குகிறார் மருந்தை! வதை செய்து கொள்ளுகிறார் கருவிகளை. அறியார் சரக்கை அருந்த ஐயம் இல்லை! ஆராய்ச்சி செய்த அரிய சாதனங்களை அணுக அலறுகிறார். மடத்தனமோ, ஊழ்வினையோ கூறுவதற்கில்லை

நம் கதி

அக் காலத்தில் அன்னவர் அபூர்வ சித்திகளைக் கொண்டிருந்தார் என அகம்பாவம் கொள்வதில் பயனென்ன? வீண் பெருமை வீட்டைக்காக்காது. அம் மூதாதையருடைய சந்ததியார் நாம் எக் கதியிலிருக்கிறோம்? பழைய கீர்த்தியில் இருந்து நமக்குக் கிட்டியது ஓயாத் தூக்கம். முன்னொரு இந்தியன், சந்திரகுப்தன், ஹிமோத்கிரியையும் கன்னியாகுமரியையும் இணைத்து, பாரசீகத்தையும் ஆண்டான். இதே பாரதத்தாய் வயிற்றில் பிறந்தநாம் ஐயோ! எந்நிலையில் இருக்கிறோம்.

ஹனுமான் அவதரித்தது இந்நாடு. பீமன் கதையைச் சுழற்றினன் இங்கே. அர்ஜுனன் காண்டீவத்துடன் கர்ஜித்ததும் இந்நாட்டில். நம்மை நோக்கிடில் அவர்கள் வம்சத்தார் என்று புகல்வரோ உலகில்?

காயசித்தி, கற்பக விருக்ஷத்தைக் கண்டார் நம் மகரிக்ஷிகள். யாருமறியா யோக சாதனைகளை பயின்றார் இவர்! கொண்டா விஷத்தையும்! என்று குடித்துக் களித்துக் கூத்தாடினார். நோயையும் நமனையும் நடுங்கி மறையச் செய்தார் எளிதில். இவர்களை அறிந்தும், இவர்கள் சிருஷ்டித்த மாணிக்கங்களைப் பெற்றிருந்தும் நோயென்ற சண்டமாருதம் நம் உயிர்க் குடிசையை அணுஅணுவாகப் பறக்கடிப்பதைக் கண்டு, மதிமயங்கி விழித்து வருகிறோம்.

அன்பர்களே, இது நம் ஆண்மைக்கு அழகல்ல, தூய பெண்மைக்கும் ஒக்காது. சென்றதில் பெருமை கொண்டாடியது போதும். வாழ்க்கையின் சத்துரு நோய். இதன் கீழ் அணி வகுத்து நிற்பவை எண்ணுக்கடங்காத வியாதிகள். மனோதிடக் கச்சையை இறுக்குங்கள். இயற்கை வேலைத் தூக்குங்கள். யோக சக்தியை இதில் ஏற்றுங்கள். உணவு, திருத்தம் என்ற பலத்தால் வீசுங்கள். சூரபத்மனையும் அவன் சேனையையும் அறுத்தது இவ்வேல். கவியில் உயிர்பெற்று வந்த இவ்வசுரப் படையை இச் சாதன வெற்றிவேல் சடங்கால் வேரறுத்து விடுங்கள்.

அயல் நாட்டார் ஊக்கம்

நாம் தூங்க அயல் நாட்டார் சுகத்தை அனுபவிக்கிறார். இதற்கு உதாரணம் அமெரிக்க தேசத்தவர் காரியமே கண்ணாய் நிற்பவர். எதிலும் கீழ், இடைநிலைகளில் திருப்தியடையாதவர். இவர் கண்கள், கண்ணிற்கு எட்டாத உன்னதத்தையே நோக்கி நிற்கும். உடல், உணர்ச்சி, மனம் ஒத்துழைக்க, பார்வைக் கெட்டியதைக் கைகளால் பற்றிக் கொள்கிறார்கள். தனம், தர்மம் இவர் உயர்த்திய நிலைக்கு யார் எட்டியுள்ளார்? ராக் பெல்லர் (Rockfeller) பணத்தை எண்ணி முடித்தவர் யார்?. இவர் தர்மத்தை மிஞ்சியவர் எவரும் இல்லை, நூதன வழி கண்டு பிடிப்பதும் இந்நாட்டில், நன்மார்க்கத்தில் மட்டுமல்ல கொலை, களவு, சூது கூட அமெரிக்காவில் முதன்மை பெற்று வருகின்றன. அதற்கும் திறமை வேண்டுமல்லவா! வினோதத்திலும் குறைவில்லை.

இவைகளையெல்லாம் தோற்கடித்து விடுகிறது இவர்கள் ஆராய்ச்சி. இயற்கைச் சோதனையில் நிபுணர்களாகி வருகிறார்கள். இவருக்குப் பழைய மர்மம் ஒன்று புதிதாய் தெரிந்துவிட்டது. மனதைப் பிடித்து உடலைக் குணப்படுத்துவது. தற்காலத்தில் வைத்தியரிடம் நோயாளி சென்றால், அங்கு அறியா நோய்க்குத் தெரியா ஔஷதம் கொடுப்பதில்லை. பரீட்சித்த பிறகு, மனோதர்ம சாஸ்திரியிடம் (Psychologist) அனுப்பப்படுகிறார். அந்த நிபுணர் தம் மட்டில் மனோபலம், இச்சாசக்தி, நுட்பம், ஆரோக்கிய வீர்யம் பொருந்தியவராக இருப்பார்.

நூதன சிகிச்சை

மனதிற்குச் சாந்தி கொடுக்கும்படி அமைந்த அறையில் வைத்தியரும் நோயாளியும், வாரத்திற்குச் சில முறைகள் குறித்த நேரத்தில் சந்திப்பார்கள், இந் நூதன டாக்டர் தாய் தந்தையரிலும் அன்பு ததும்பும்படியாக நேசித்து நோயாளியுடன் கலந்து நெருங்கிப் பல சம்பாஷணைகள் செய்வார். வியாதியஸ்தர் அறியாமல் மூலை முடுக்குகளில் ஒளிந்து உபத்திரவிக்கும் எண்ணங்களை மெல்ல மெல்ல வெளியேற்றுவார், உருக்கத்துடன் ஆறுதல் கூறுவார். நம்பிக்கை கொள்ளச் செய்து, இவரைத் துன்புறுத்தும் துக்கம், கவலை, பாவம், துரோகம், சிந்தனை யாவை என்று தெரிந்து கொள்ளுவார்.

ஒவ்வொரு சம்பாஷணைக்குப் பிறகும் உலகைக் கவிழ்ந்த மேகம் விலகுவது போல நோயாளி காண்பான். தானறியா உற்சாகம் உதித்து வளரும். இவன் மனோ வைத்தியரும் சாதுர்யமாய் உட்புகுந்து நரம்புகள் மூலம் உடலைக் கெடுத்த எண்ணத்தை வெளிப்படுத்தி, ஆற்றி மறையச் செய்வார். சோதனைக்குக் கிட்டா இந்நோய் காண்பதற்கு முன் மறைந்துவிடும். ஔஷதங்களுக்கு அடங்காமல் தாண்டவமாடிய உடல் நலன் பெறும். அப்பாவி பௌடர்களைக் கொடுத்து நோயாளி மருந்தென்று மனப்பால் குடிக்கச் செய்யலாம். சில நாட்களில் குணமடைந்து குறைதீர்ந்து, தைரிய வீர்யத்துடன் மனிதன் வீடு சேர்வான்.

இதற்கு சைகியாட்ரி (Pyschiatry) என்று பெயர் வைத்திருக்கிறார்களாம். சம்பாஷணையில் சௌக்கியமடைவது ஆச்சரியமல்லவா? இதன் மர்மம் செல்லச் செல்ல விளங்கும்.

மனமும் உடலும்

வாழ்க்கையில் மனமும் உடலும் பிணைந்து நிற்கின்றன, மனம் பாதிக்கப்பட்டால் உடல் வதை கொள்வது நிச்சயம். உடல் சீர்குலைந்தால் மனம் மதிகெட்டுத் தடுமாறுவதைக் காண்கிறோம். திடம், பொறுமை, ஊக்கம், விநோதம் ஆனந்தம் எல்லாம் மனிதன் சிறு நோய் கொண்டவுடன் மறைந்துவிடும். பெரும்பாலும் "ராமா, கிருஷ்ணா" என்று சொல்லி வந்தவனும், "ஐயோ, ஐயோ" எனக் கதறுவதைக் காண்கிறோம். தேவர் நாமம் எங்கேயோ ஓடி விடுகிறது, இது சாதாரண மனிதனின் நிலை. இது மாற்றக்கூடியதே.

மனம் பெரிது

மனம் நசிந்து உடற்கூட்டில் வசிப்பவன் ஜீவன் முக்தன் ஒருவனே. இந் நசிந்த மனத்தை வேண்டும் பொழுது, இவன் ஏற்கிறான். செய்து கொள்ளுகிறான். வாசனைகளற்றதால் இம் மனம் இவனுக்கு அடங்கி நிற்கிறது.

இச்சா சக்தியை உபயோகித்தால், உடலும் இயற்கையும் இவன் ஆணைக்கு மாறுகின்றன. இக்காலத்தில் மனம் சொன்னபடி உடல் நடக்கும். உடலுக்கும் அதன் இந்திரியங்களுக்கும் இது கட்டுப்பட்டிராது இம்மனதே அரசனாய் விளங்கும். இதற்கு ஈடு இல்லை. மனம்தான் முக்கியமென்று கூறுவதும் இக் கருத்தைக் கொண்டேதான் உடலைக் காட்டிலும் மனதுதான் பெரியது என்ற உண்மை விளங்கும்.

மிருகங்களிலிருந்து மனித ஜன்மத்திற்கு உயர, மனத்தின் உயர்வும் சக்தியும் அதிகப்பட்டு விளங்கும். விலங்குகளுக்குள்ளும் இம் மனத்தேர்ச்சி, மிருகத்திற்கு மிருகம் வித்தியாசப்படும். இம்மாதிரியே மனிதர்களிடத்தும் கேவலம் உடலொட்டிய மூர்க்க வாழ்க்கையுடையவர்களையும் இந்திரிய, சரீரத் தூண்டுதல்களை மனத்தால் மேன்மேலும் கட்டுப்படுத்தி நிற்பவர்களையும் காணலாம்.

நூலின் கருத்து

நாம் உடலைப்பற்றித்தான் கவனிக்கிறோம். இதன் ஆரோக்கிய சோதனையே எடுத்த காரியம். மனது இவ்வாரோக்கிய நிலையில் எப்படிக் கலந்து கொள்ளுகிறதென்பதே கேள்வி. இதற்கு விடையாகவே பல சாதனைகளை விளக்குவோம். உடல் நிலையில் மனம் எப்படி மாறுகிறதென்பது கேவலம் மனதை மட்டும் முக்கியமாய் சோதிக்கும் வேதாந்த விசாரத்தைப் பற்றியது. சன்மார்க்க முறைகளை இங்கே கவனிக்க நேரிடும். அவை மனத்தையும் ஆரோக்கியத்தையும் எப்படித் தாக்குகிறதென்பதற்கு மட்டுமே உபயோகிப்போம்.

இந்திரிய மன சம்பந்தம்

கண், காது, மூக்கு என்ற உறுப்புகள் சரீரத்தில் உண்டு. இவைகளைத் தூண்டும் நரம்பு நாடிகளும் மூளையைத் தொட்டு நிற்கும். பக்குவமாக இருந்தும் அவை தம் தம் வேலைகளைச் செய்யாதிருப்பதைக் காணலாம். நண்பர் வழியில் நம்மை காணக்கூடும். அவர் நம்மைக் கண்டு நமஸ்கரிக்கவும் செய்யலாம். நம் கண்கள் அவரையே நோக்குகின்றன என்று அறிந்தே, அப்படிச் செய்வார். நாம் அதை அங்கீகரிக்காமல் போய் விடுகிறோம். மறுநாள் அவர் நம்மைக் கோபிப்பார். வீண்கர்வத்தினால் அலட்சியம் செய்வதில்லை. விழிகள் நண்பன் உருவத்தைக் கண்டும் விஷயத்தைக் குறிக்கவில்லை. செய்கையால் பிரதிபலிக்கவில்லை. ஏன்? மனமானது கனம் மாணிக்கம் செட்டியாரிடம் சென்றிருந்தது. மனம்கருவியுடன் கலக்காததால் கண்கள் இருந்தும் காணவில்லை.

காதின் கூத்து

காதின் கூத்தோ கூறவே முடியாது. இதன் ஏமாற்றம் அதிகம். இராமாயணம் வாசிக்குமிடத்தில் சென்றால், அநேக உதாரணங்கள் தென்படும். ஸ்வாரஸ்யமாகச் சிலர் தலையாட்டிக் கொண்டிருப்பார்கள். “தூக்கினான் இராவணன் சீதையை!” என்று பாகவதர் சொல்லும் பொழுது, இவர்கள் கண்கள் ‘அக்கா’ளுடன் தீவிர தீட்க்ஷைக்குச் சென்று விடும். பாகவதர், அயோத்தியா ஆரண்ய முதலிய காண்டங்களை முடித்து, சீதையை மீட்டு, “ராமர் ஆலிங்கனம் செய்து கொண்டார்!” என்று சொல்லும் தருவாயில் விழித்துத் தாமும் கை தட்டுவார்கள்.

“கதை எப்படி” என்று யாரும் வினவினால், “அடடா” என்ன பாகவதர் போங்கோ, அதுவும் அந்த இராவணன், லட்சுமணனை தூக்கி ஆலிங்கனம் செய்த கட்டம் உண்டோ இல்லையோ, அடடா! என்பார். ஐந்து காண்டங்களுக்கு இவர் மனம் தூங்கிவிட்டது! பாகவதர் பேசுவதை நிறுத்தவில்லை. இவர் காதுகளும் ஓடிவிடவில்லை, மனம் இக் கருவிகளுடன் பிணையாததால், பிணைந்த காலத்தின் இரண்டு வாக்கியங்களையும் பிணைத்து, “இராவணன் இலட்சமணனை ஆலிங்கனம் செய்ததாக” நூதனப் பிரசங்கம் நடத்தினார் பாகவதர் என்று கூற வருகிறார்.

வாழ இச்சை

சில வைத்தியர்கள் ஆபத்தான நோய்க்குச் சாமர்த்தியமாய்ச் சிகிச்சை செய்து விடுவார்கள். நோயாளியும் இளைஞனாக இருக்கக்கூடும் யாரும் நிலைமையைக் கேட்டால் விசித்திரமாகப் பதிலளிப்பார் டாக்டர். பிழைக்கவேண்டுமென்று இச்சைப்பட்டால் போதும், ஸார்! ஆபத்து நிலை தாண்டி விடும், என்பார். மருந்து மட்டும் ஏன் குணப்படுத்தக் கூடாது? எதற்காக இந்த இச்சை வேண்டும்? ஏதோ கவலையாலோ, வேறு காரணத்ததாலோ, வாழ வேண்டுமென்ற ஆசை இவனை விட்டு விலகி விட்டது. மனம் காட்டை நோக்கிச் செல்கிறது. அதன் ஒத்துழைப்பின்மையால் வீட்டிலிருக்கும் உடல், பிரபல வைத்தியத்திற்கும் பிழைக்க மாட்டேனென்கிறது.

மனமும் குணமும்

இந்த ஆராய்ச்சியிலிருந்து இரண்டு உண்மைகள் விளங்குகின்றன. மனம் என்ற காரணத்தை மறந்து, உடலைக் குணம் செய்ய முடியாது. மனமானது கவலை, குறை, துக்கம், பயம், ஏக்கம் கொண்டால் உடல் கெடும். இதற்கு மட்டும் சிகிச்சை பலனைக் கொடாது. கவலைகளால் உடலில் தென்படும் பல அடையாளங்கள் கொண்ட நோய்க்கு மனம் முதலில் குணமடைய வேண்டும்.

மனம் நேர்மை பெற்ற பிறகு, தேகம் வேறு காரணங்களின்றியே குணமடையும். அல்லது சிகிச்சைக்கும், உடல் பலனைத் தரும்: நோய் நீங்கும்.

இவ்விஷயத்திற்கு இன்னும் ஒரு பார்வையுண்டு. மனதை ஒழுங்கில் வைத்தால், எந்த நோயும் சிகிச்சைக்குச் சீக்கிரம் குணம் பெறும்.

யோகமே தேவை

வைத்தியர்கள் சதைக்கு ஔஷதங்கள் கொடுக்கலாம். இயற்கைவாதிகள் நோய்க்குப் பல சாதனைகளைச் சிருஷ்டிக்கலாம். மனதை பலப்படுத்தவும் அதன் ஒத்துழைப்பைக் கொடுக்கவும் இவர்களால் முடியாது.

இது யோகம் ஒன்றே கொடுக்கக் கூடிய பலன்.

இக் கட்டுரை ஒவ்வொன்றையும், நோய் தீர்க்கும் மனச்சாதனை என்றே படித்துச் சிந்தனை செய்ய வேண்டும்.

For further details
*Refer the Book "**Shanthi Yogam**"*